

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 655/2014**z dnia 15 maja 2014 r.****ustanawiające procedurę europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym w celu ułatwienia transgranicznego dochodzenia wierzytelności w sprawach cywilnych i handlowych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81 ust. 2 lit. a), e) i f),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w której zapewniony jest swobodny przepływ osób. W celu stopniowego utworzenia takiej przestrzeni Unia ma przyjmować środki w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne, w szczególności jeżeli jest to niezbędne do należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (2) Zgodnie z art. 81 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) takie środki mogą obejmować środki mające na celu zapewnienie między innymi wzajemnego uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych przez państwa członkowskie, skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz usuwanie przeszkód utrudniających prawidłowy przebieg postępowań cywilnych, w razie konieczności przez propagowanie zgodności zasad postępowania cywilnego mających zastosowanie w państwach członkowskich.
- (3) W dniu 24 października 2006 r. Komisja przy użyciu „Zielonej księgi w sprawie poprawy skuteczności wykonywania orzeczeń w Unii Europejskiej: zajmowanie rachunków bankowych” rozpoczęła konsultacje na temat potrzeby istnienia jednolitej europejskiej procedury zabezpieczania rachunków bankowych oraz ewentualnych cech takiej procedury.
- (4) W programie sztokholmskim z grudnia 2009 roku ⁽³⁾, w którym określa się priorytety z zakresu wymiaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości na lata 2010–2014, Rada Europejska zwróciła się do Komisji o oszacowanie potrzeby i wykonalności przewidzenia na szczeblu Unii pewnych środków tymczasowych, także ochronnych, aby nie dopuścić np. do zniknięcia majątku przed wyegzekwowaniem roszczenia, oraz o przedstawienie odpowiednich wniosków dotyczących usprawnienia egzekwowania w Unii orzeczeń dotyczących rachunków bankowych i majątku dłużników.
- (5) Krajowe postępowania o uzyskanie środków zabezpieczających, takich jak nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym, są obecne we wszystkich państwach członkowskich, ale pod względem warunków stosowania takich środków i skuteczności ich wykonania istnieją wyraźne różnice. Ponadto korzystanie z krajowych środków zabezpieczających w sprawach mających skutki transgraniczne może okazać się uciążliwe, szczególnie w przypadku gdy wierzyciel stara się o zabezpieczenie kilku rachunków bankowych prowadzonych w różnych państwach członkowskich. Zatem konieczne i właściwe wydaje się przyjęcie wiążącego i mającego bezpośrednie zastosowanie aktu prawnego Unii, ustanawiającego nową procedurę unijną umożliwiającą w sprawach transgranicznych zabezpieczenie w sprawny i szybki sposób środków przechowywanych na rachunkach bankowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 29.6.2012, s. 57.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 13 maja 2014 r.

⁽³⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

- (6) Procedura ustanowiona na mocy niniejszego rozporządzenia powinna służyć jako dodatkowy i opcjonalny środek do dyspozycji wierzyciela, który ma swobodę skorzystania z jakiegokolwiek innej procedury w celu uzyskania równoważnego środka na mocy prawa krajowego.
- (7) Wierzyciel powinien mieć możliwość uzyskania środka ochronnego w postaci europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym („nakaz zabezpieczenia” lub „nakaz”), uniemożliwiającego przelanie lub wycofanie środków przechowywanych przez dłużnika na rachunku bankowym prowadzonym w jednym z państw członkowskich, jeśli istnieje ryzyko, że bez takiego środka późniejsze zaspokojenie jego roszczenia przeciwko dłużnikowi będzie niemożliwe lub znacząco utrudnione. Zabezpieczenie środków przechowywanych na rachunku dłużnika powinno skutkować tym, że nie tylko sam dłużnik, ale również osoby upoważnione przez niego do dokonania wypłat z tego rachunku, na przykład w trybie zlecenia stałego lub polecenia zapłaty lub też przez użycie karty kredytowej, nie będą mogły korzystać z tych środków.
- (8) Zakres zastosowania niniejszego rozporządzenia powinien rozciągać się, pominąwszy kilka dokładnie określonych obszarów, na wszystkie sprawy z zakresu prawa cywilnego i handlowego. W szczególności niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć w szczególności zastosowania do roszczeń wobec dłużnika w postępowaniach w związku z niewypłacalnością. Powinno to oznaczać, że nie można wydać nakazu zabezpieczenia przeciwko dłużnikowi, gdy już wszczęto wobec niego postępowanie upadłościowe w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000⁽¹⁾. Z drugiej strony wyłączenie to powinno umożliwiać wykorzystanie nakazu zabezpieczenia, aby zabezpieczyć odzyskanie niekorzystnych dla wierzyciela płatności dokonanych przez takiego dłużnika na rzecz osób trzecich.
- (9) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do rachunków prowadzonych w instytucjach kredytowych, których działalność polega na przyjmowaniu od klientów depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi oraz udzielaniu kredytów na własny rachunek.

Nie powinno ono zatem mieć zastosowania do instytucji finansowych, które takich depozytów nie przyjmują, na przykład instytucji zapewniających finansowanie przedsięwzięć eksportowych i inwestycyjnych lub przedsięwzięć w krajach rozwijających się lub też instytucji świadczących usługi rynku finansowego. Ponadto niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do rachunków prowadzonych w bankach centralnych lub przez te banki, gdy działają one jako władze monetarne, ani do rachunków, które nie mogą zostać zabezpieczone nakazami krajowymi odpowiadającymi nakazowi zabezpieczenia lub które w inny sposób nie podlegają zajęciu na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest dany rachunek.

- (10) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie wyłącznie do spraw transgranicznych i należy w nim zdefiniować, co w tym konkretnym kontekście uznaje się za sprawę transgraniczną. Na użytek niniejszego rozporządzenia należy uznać, że ma się do czynienia ze sprawą transgraniczną, jeśli sąd rozpatrujący wniosek o wydanie nakazu zabezpieczenia ma siedzibę w jednym państwie członkowskim, a rachunek bankowy, którego dotyczy nakaz, prowadzony jest w innym państwie członkowskim. Należy uznać, że ma się do czynienia ze sprawą transgraniczną również wtedy, gdy wierzyciel ma miejsce zamieszkania w jednym państwie członkowskim, a sąd oraz rachunek bankowy, który należy zabezpieczyć, znajdują się w innym państwie członkowskim.

Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do zabezpieczenia rachunków prowadzonych w państwie członkowskim sądu, do którego zwrócono się z wnioskiem o wydanie nakazu zabezpieczenia, jeśli miejsce zamieszkania wierzyciela znajduje się również w tym państwie członkowskim, nawet jeśli wierzyciel w tym samym czasie występuje o wydanie nakazu zabezpieczenia rachunku lub rachunków prowadzonych w innym państwie członkowskim. W takim przypadku wierzyciel powinien złożyć dwa odrębne wnioski: jeden dotyczący wydania nakazu zabezpieczenia, a drugi – wydania środka krajowego.

- (11) Postępowanie w sprawie nakazu zabezpieczenia powinno być dostępne dla wierzyciela chcącego zabezpieczyć wykonanie późniejszego orzeczenia w sprawie głównej przed wszczęciem postępowania w sprawie głównej, a także na każdym etapie takiego postępowania. Powinno ono być także dostępne dla wierzyciela, który uzyskał już orzeczenie, ugodę sądową lub dokument urzędowy wymagające od dłużnika spłacenia roszczenia wierzyciela.
- (12) Nakaz zabezpieczenia powinien być dostępny w celu zabezpieczenia roszczeń, które są już wymagalne. Powinien również być dostępny w odniesieniu do roszczeń, które nie są jeszcze wymagalne, o ile roszczenia te są konsekwencją transakcji lub wydarzenia, które już miało miejsce, a ich kwota może zostać określona, w tym roszczeń odnoszących się do czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego, a także cywilnoprawnych roszczeń odszkodowawczych lub roszczeń o przywrócenie stanu poprzedniego, których podstawą jest czyn zagrożony karą.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160 z 30.6.2000, s. 1).

Wierzyciel powinien mieć możliwość żądania, by nakaz zabezpieczenia został wydany na kwotę roszczenia głównego lub niższą. Ta druga sytuacja może być w jego interesie, jeśli, przykładowo, uzyskał już on inne zabezpieczenie dotyczące części swojego roszczenia.

- (13) W celu zapewnienia bliskiego związku między postępowaniem o wydanie nakazu zabezpieczenia a postępowaniem w sprawie głównej, jurysdykcję do wydania nakazu w kontekście międzynarodowym powinny mieć sądy państwa członkowskiego, które są właściwe w odniesieniu do sprawy głównej. Na użytek niniejszego rozporządzenia pojęcie postępowania w sprawie głównej powinno obejmować wszelkie postępowania mające na celu uzyskanie wykonalnego tytułu dla roszczenia będącego powodem wydania nakazu zabezpieczenia, w tym na przykład postępowanie uproszczone dotyczące nakazów płatności oraz postępowanie w rodzaju francuskiej „procédure de référé”. Jeżeli dłużnik jest konsumentem mającym miejsce zamieszkania w państwie członkowskim, do wydania nakazu właściwe są wyłącznie sądy tego państwa członkowskiego.
- (14) Warunki wydania nakazu zabezpieczenia powinny zapewniać właściwą równowagę między interesami wierzyciela w kwestii uzyskania nakazu a interesami dłużnika co do ochrony przed nadużyciem nakazu.

W związku z tym, gdy wierzyciel składa wniosek o wydanie nakazu zabezpieczenia, zanim uzyska orzeczenie, sąd, do którego kierowany jest ten wniosek, powinien być przekonany – na podstawie dowodów przedstawionych przez wierzyciela – że wierzyciel może być stroną wygraną w sprawie głównej przeciwko dłużnikowi.

Ponadto wierzyciel powinien we wszystkich przypadkach, również wtedy, gdy uzyskał już orzeczenie, być zobowiązany do dowiedzenia i przekonania sądu, że jego roszczenie należy pilnie objąć ochroną sądową i że bez wydania nakazu wykonanie już wydanego lub przyszłego orzeczenia może być niemożliwe lub znacząco utrudnione ze względu na istnienie realnego ryzyka, że do czasu spowodowania przez wierzyciela wykonania już wydanego lub przyszłego orzeczenia, dłużnik wyda, ukryje lub zniszczy swoje aktywa lub zbędzie je po zaniżonej wartości lub w nietypowym zakresie lub też wskutek nietypowego działania.

Sąd powinien ocenić dowody przedłożone przez wierzyciela na poparcie istnienia takiego ryzyka. Dowody te mogłyby odnosić się na przykład do zachowania dłużnika w związku z roszczeniem wierzyciela lub w poprzednim sporze między stronami, historią kredytową dłużnika, charakterem aktywów dłużnika i wszelkimi niedawnymi działaniami podejmowanymi przez dłużnika wobec swoich aktywów. Przy ocenie dowodów sąd może rozważyć fakt, że wypłaty środków z rachunków i przypadki wydatków dokonywanych przez dłużnika w celu kontynuowania przez niego normalnej działalności gospodarczej lub bieżące wydatki domowe nie są – same w sobie – nietypowe. Samo niezapłacenie lub podważanie roszczenia albo też sam fakt, że dłużnik ma więcej niż jednego wierzyciela, nie powinny jako takie być uważane za dowód wystarczający, by uzasadnić wydanie nakazu. Podobnie sam fakt, że sytuacja finansowa dłużnika jest zła lub pogarsza się, nie powinien – sam w sobie – stanowić wystarczającej podstawy do wydania nakazu. Sąd może jednak wziąć te czynniki pod uwagę przy ogólnej ocenie istnienia ryzyka.

- (15) Aby zapewnić efekt zaskoczenia w związku z nakazem zabezpieczenia i aby zagwarantować, że będzie on użytecznym narzędziem dla wierzyciela starającego się odzyskać wierzytelności od dłużnika w sprawach transgranicznych, dłużnik nie powinien być informowany o wniosku ani nie powinien mieć możliwości złożenia wyjaśnień przed wydaniem nakazu, ani też nie powinien być informowany o nakazie, zanim zostanie on wykonany. W przypadkach gdy po zapoznaniu się z dowodami oraz informacjami dostarczonymi przez wierzyciela lub – w stosownych przypadkach – przez jego świadka(-ów) sąd nie jest przekonany, że zabezpieczenie danego rachunku lub danych rachunków jest uzasadnione, nie powinien on wydawać nakazu.
- (16) W sytuacjach, gdy wierzyciel złoży wniosek o wydanie nakazu zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania przed sądem w sprawie głównej, niniejsze rozporządzenie powinno zobowiązywać go do wszczęcia takiego postępowania w określonym terminie, a także powinno zobowiązać go do przedstawienia dowodu na wszczęcie tego postępowania sądowi, w którym złożył wniosek o wydanie nakazu. Gdyby wierzyciel nie dopełnił tego zobowiązania, sąd powinien z urzędu uchylić nakaz lub nakaz automatycznie wygasa.
- (17) Z uwagi na brak możliwości uprzedniego złożenia wyjaśnień przez dłużnika niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać określone środki ochrony mające na celu niedopuszczenie do nadużycia nakazu oraz ochronę praw dłużnika.

- (18) Jednym z takich ważnych środków ochrony powinna być możliwość nałożenia na wierzyciela wymogu złożenia kaucji na zabezpieczenie możliwości późniejszej rekompensaty dla dłużnika za wszelkie szkody, których doznał w wyniku nakazu zabezpieczenia. W zależności od prawa krajowego taka kaucja może zostać złożona w formie depozytu kaucyjnego lub alternatywnego zabezpieczenia, takiego jak gwarancja bankowa lub hipoteka. Sąd powinien mieć swobodę określania kaucji w wysokości wystarczającej, by zapobiec nadużyciu nakazu i zapewnić rekompensatę dłużnikowi, i powinien mieć możliwość, o ile brak jest konkretnych dowodów co do kwoty potencjalnej szkody, uznania kwoty, na jaką ma zostać wydany nakaz, za wskazówkę co do wyznaczenia wysokości kaucji.

W przypadkach, w których wierzyciel nie uzyskał jeszcze orzeczenia, ugody sądowej ani dokumentu urzędowego, na mocy których wymaga się od dłużnika zapłaty roszczenia wierzyciela, złożenie kaucji powinno być regułą, a sąd powinien zwalniać z tego wymogu lub żądać złożenia kaucji w niższej kwocie jedynie w wyjątkowych przypadkach, jeśli uznaje, że taka kaucja jest niewłaściwa, zbędna lub nieproporcjonalna w okolicznościach danej sprawy. Do takich okoliczności może należeć np. sytuacja, w której: wierzyciel z największym prawdopodobieństwem wygra sprawę, ale nie ma wystarczających środków, by złożyć kaucję; roszczenie jest związane z alimentami lub wypłatą wynagrodzenia lub roszczenie ma taki zakres, że istnieje niewielkie prawdopodobieństwo, by nakaz spowodował jakkolwiek szkodę wobec dłużnika, np. w przypadku niewielkiego długu związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W przypadkach, w których wierzyciel uzyskał już orzeczenie, ugody sądową lub dokument urzędowy, o ewentualnym złożeniu kaucji powinien decydować sąd. Złożenie kaucji może być właściwe - z wyjątkiem wyżej wymienionych szczególnych okoliczności - na przykład w przypadku, gdy orzeczenie, którego wykonalność ma gwarantować nakaz zabezpieczenia, nie jest jeszcze wykonalne lub jest wykonalne jedynie tymczasowo z uwagi na nadal trwające postępowanie odwoławcze.

- (19) Kolejnym istotnym czynnikiem umożliwiającym uzyskanie równowagi między interesami wierzyciela i dłużnika powinien być przepis o odpowiedzialności wierzyciela za wszelkie szkody, jakich dłużnik doznał w wyniku nakazu zabezpieczenia. Jako standard minimalny niniejsze rozporządzenie powinno zatem przewidywać odpowiedzialność wierzyciela, w przypadku gdy wszelkie szkody wyrządzone przez nakaz zabezpieczenia dłużnikowi są wynikiem winy wierzyciela. W związku z tym ciężar dowodu powinien spoczywać na dłużniku. Jeżeli chodzi o podstawy odpowiedzialności określone w niniejszym rozporządzeniu, należy przewidzieć ujednoliczoną zasadę ustanawiającą możliwe do obalenia domniemania winy po stronie wierzyciela.

Ponadto, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zachowania w prawie krajowym lub wprowadzenia do niego podstaw odpowiedzialności innych niż określone w niniejszym rozporządzeniu. W odniesieniu do takich innych podstaw odpowiedzialności państwa członkowskie powinny mieć możliwość zachowania w prawie krajowym lub wprowadzenia do niego innych rodzajów odpowiedzialności, takich jak odpowiedzialność na zasadzie ryzyka.

W niniejszym rozporządzeniu należy także zawrzeć przepis o kolizji praw stanowiący, że prawem właściwym dla odpowiedzialności wierzyciela powinno być prawo państwa członkowskiego wykonania. W przypadku większej liczby państw członkowskich wykonania prawem właściwym powinno być prawo tego państwa członkowskiego wykonania, w którym dłużnik ma miejsce zwykłego pobytu. W przypadku, w którym dłużnik nie ma miejsca zwykłego pobytu w żadnym z państw członkowskich wykonania, prawem właściwym powinno być prawo tego państwa członkowskiego wykonania, z którym sprawa ma najściślejszy związek. Przy ustalaniu najściślejszego związku jednym z czynników, które powinien wziąć pod uwagę sąd, jest wysokość kwoty zabezpieczonej w różnych państwach członkowskich wykonania.

- (20) Aby przezwyciężyć istniejące trudności praktyczne w uzyskiwaniu informacji o miejscu prowadzenia rachunku dłużnika w sytuacji transgranicznej, w niniejszym rozporządzeniu należy określić mechanizm umożliwiający wierzycielowi zwrócić się do sądu, przed wydaniem nakazu zabezpieczenia, o uzyskanie informacji niezbędnych do identyfikacji rachunku dłużnika od wyznaczonego organu ds. informacji w państwie członkowskim, w którym zdaniem wierzyciela dłużnik posiada rachunek. Z uwagi na szczególny charakter takiej interwencji organów publicznych i dostępu do prywatnych danych, dostępu do informacji o rachunku należy z reguły udzielać wyłącznie w przypadkach, gdy wierzyciel uzyskał wykonalne orzeczenie, ugody sądową lub dokument urzędowy. Jednak w drodze wyjątku wierzyciel powinien mieć możliwość złożenia wniosku o informacje o rachunku pomimo tego, że uzyskane przez niego orzeczenie, ugoda sądowa lub dokument urzędowy nie są jeszcze wykonalne. Wniosek taki powinien być możliwy w przypadkach, gdy kwota podlegająca zabezpieczeniu jest wysoka, uwzględniając okoliczności, oraz gdy sąd na podstawie przedstawionych przez wierzyciela dowodów jest przekonany, że istnieje pilna potrzeba uzyskania tych informacji o rachunku, ponieważ istnieje ryzyko, że bez nich późniejsze dochodzenie roszczenia wierzyciela wobec dłużnika może być zagrożone oraz że może to w rezultacie spowodować istotne pogorszenie sytuacji finansowej wierzyciela.

Aby umożliwić działanie tego mechanizmu, państwa członkowskie powinny udostępnić w swoim prawie krajowym co najmniej jedną metodę uzyskiwania takich informacji, która to metoda jest skuteczna i wydajna oraz która nie jest niewspółmiernie kosztowna lub czasochłonna. Mechanizm ten powinien mieć zastosowanie tylko wtedy, gdy spełnione zostały wszystkie warunki i wymogi wydania nakazu zabezpieczenia oraz gdy wierzyciel należycie uzasadnił w swoim wniosku podstawy prowadzące do twierdzenia, że dłużnik posiada co najmniej jeden rachunek w konkretnym państwie członkowskim, na przykład dlatego, że dłużnik pracuje lub prowadzi działalność zawodową w tym państwie członkowskim lub posiada tam majątek.

- (21) Aby zapewnić ochronę danych osobowych dłużnika, uzyskane informacje dotyczące identyfikacji rachunku bankowego lub rachunków bankowych dłużnika nie powinny być przekazywane wierzycielowi. Powinny one być przekazywane wyłącznie sądowi, który złożył wniosek, oraz, w drodze wyjątku, bankowi, jeżeli bank ten lub inny podmiot odpowiadający za wykonanie nakazu w państwie członkowskim wykonania nie jest w stanie zidentyfikować rachunku dłużnika na podstawie informacji przekazanych w nakazie, na przykład gdy w tym samym banku prowadzone są rachunki należące do kilku osób noszących to samo nazwisko i mających ten sam adres. Gdy w takim przypadku w nakazie wskazano, że numer(-y) rachunku(ów), które mają zostać zabezpieczone, został lub zostały uzyskany(-e) za pośrednictwem wniosku o informacje, bank powinien zwrócić się o te informacje do organu ds. informacji państwa członkowskiego wykonania i powinien być w stanie wystosować taki wniosek w sposób nieformalny i prosty.
- (22) Niniejsze rozporządzenie powinno dawać wierzycielowi prawo do odwołania od odmowy wydania nakazu zabezpieczenia. Prawo to nie powinno naruszać możliwości wystosowania przez wierzyciela nowego wniosku o wydanie nakazu zabezpieczenia na podstawie nowych faktów lub dowodów.
- (23) Struktury wykonawcze odnoszące się do zabezpieczania rachunków bankowych różnią się znacząco w państwach członkowskich. Aby nie dopuścić do powielania tych struktur w państwach członkowskich i przestrzegać w jak największym stopniu procedur krajowych, w niniejszym rozporządzeniu należy – w odniesieniu do wykonania i faktycznej realizacji nakazu zabezpieczenia – korzystać z istniejących metod i struktur służących do wykonywania i realizacji równoważnych nakazów krajowych w państwie członkowskim, w którym nakaz ma zostać wykonany.
- (24) Aby zapewnić szybkie wykonanie, w niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć przekazanie nakazu z państwa członkowskiego wydania do właściwego organu państwa członkowskiego wykonania każdym właściwym sposobem, który zapewni prawdziwość, wierność i łatwą czytelność treści przekazywanych dokumentów.
- (25) W momencie otrzymania nakazu zabezpieczenia właściwy organ państwa członkowskiego wykonania powinien podjąć kroki niezbędne do wykonania nakazu zgodnie z jego prawem krajowym – albo przekazując otrzymany nakaz bankowi lub innemu podmiotowi odpowiadającemu za wykonywanie takich nakazów w tym państwie członkowskim, albo, w przypadku gdy przewiduje to prawo krajowe, w inny sposób polecając bankowi wykonać nakaz.
- (26) W zależności od metody dostępnej na mocy prawa państwa członkowskiego wykonania, odnoszącej się do równoważnych nakazów krajowych, nakaz zabezpieczenia należy realizować przez zablokowanie podlegającej zabezpieczeniu kwoty na rachunku dłużnika, lub - gdy przewiduje to prawo krajowe - przez przelanie tej kwoty na rachunek przeznaczony do celów zabezpieczenia, który może być rachunkiem prowadzonym przez właściwy organ egzekwowania prawa, sąd, bank w którym dłużnik prowadzi rachunek, lub bank wyznaczony jako podmiot koordynujący do celów zabezpieczenia w danej sprawie.
- (27) Niniejsze rozporządzenie nie powinno uniemożliwiać żądania uiszczenia opłat za wykonanie nakazu zabezpieczenia z wyprzedzeniem. Kwestię tę należy pozostawić w gestii prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym nakaz ma zostać wykonany.
- (28) Nakaz zabezpieczenia powinien mieć tę samą rangę co równoważny krajowy nakaz w państwie członkowskim wykonania. Jeżeli na mocy prawa krajowego niektóre środki wykonania mają pierwszeństwo przed środkami zabezpieczenia, należy im nadać to samo pierwszeństwo w odniesieniu do nakazów zabezpieczenia na podstawie niniejszego rozporządzenia. Do celów niniejszego rozporządzenia nakazy *in personam* istniejące w niektórych krajowych ustrojach prawnych powinny być uważane za równoważne nakazy krajowe.

- (29) W niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć nałożenie na bank lub inny podmiot odpowiadający za wykonanie nakazu zabezpieczenia w państwie członkowskim wykonania obowiązku złożenia oświadczenia, czy – a jeśli tak, to w jakim stopniu – nakaz spowodował zabezpieczenie wszelkich środków należących do dłużnika, oraz nałożenie na wierzyciela zobowiązania do zapewnienia zwolnienia wszelkich zabezpieczonych środków przekraczających kwotę określoną w nakazie.
- (30) Niniejsze rozporządzenie powinno zabezpieczać prawo dłużnika do sprawiedliwego procesu oraz do skutecznego środka odwoławczego, a zatem, uwzględniając charakter *ex parte* postępowania w sprawie wydania nakazu zabezpieczenia, umożliwić mu zakwestionowanie nakazu lub jego wykonania na podstawach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu niezwłocznie po realizacji nakazu.
- (31) W związku z tym w niniejszym rozporządzeniu należy wymagać, by nakaz zabezpieczenia, wszystkie dokumenty przedłożone przez wierzyciela sądowi w państwie członkowskim wydania oraz niezbędne tłumaczenia zostały doręczone dłużnikowi niezwłocznie po realizacji nakazu. Sąd powinien mieć swobodę decydowania o dołączeniu wszelkich dalszych dokumentów, na których oparł swoją decyzję, a których dłużnik może potrzebować do działań odwoławczych, np. dosłowne transkrypcje składanych ustnie wyjaśnień.
- (32) Dłużnik powinien mieć możliwość zwrócenia się o weryfikację nakazu zabezpieczenia, zwłaszcza wtedy, gdy warunki lub wymogi przedstawione w niniejszym rozporządzeniu nie zostały spełnione lub gdy okoliczności powodujące wydanie nakazu zmieniły się w takim stopniu, że wydanie nakazu przestało być uzasadnione. Na przykład dłużnikowi powinien przysługiwać środek odwoławczy, gdy sprawa nie miała charakteru transgranicznego zgodnie z definicją zawartą w niniejszym rozporządzeniu, jeżeli zasady jurysdykcji określone w niniejszym rozporządzeniu nie były przestrzegane, jeżeli wierzyciel nie wszczął postępowania w sprawie głównej w terminie przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu, a w rezultacie sąd nie uchylił nakazu z urzędu ani nakaz nie wygasł automatycznie, jeżeli roszczenie wierzyciela nie wymagało pilnej ochrony w postaci nakazu zabezpieczenia, ponieważ nie występowało ryzyko, że późniejsze dochodzenie roszczenia będzie uniemożliwione lub w istotny sposób utrudnione, lub jeżeli złożenie kaucji nie było zgodne z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

Dłużnikowi powinien przysługiwać środek odwoławczy także wtedy, gdy nakaz oraz oświadczenie o zabezpieczeniu nie zostały mu doręczone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub gdy doręczone mu dokumenty nie spełniały wymogów językowych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Taki środek odwoławczy nie powinien jednak przysługiwać, jeżeli brakowi doręczenia lub tłumaczenia zaradzono w podanym terminie. Aby zaradzić brakowi doręczenia wierzyciel powinien zwrócić się z wnioskiem do organu odpowiedzialnego za doręczenia w państwie członkowskim wydania, by spowodował doręczenie dłużnikowi odnośnych dokumentów listem poleconym lub – w przypadku gdy dłużnik zgodził się odebrać dokumenty w sądzie – przekazał sądowi niezbędne tłumaczenia. Taki wniosek nie powinien być wymagany, jeżeli brakowi doręczenia uprzednio zaradzono innymi sposobami, na przykład gdy, zgodnie z prawem krajowym, sąd dokonał doręczenia z urzędu.

- (33) Kwestię tego, kto ma zapewnić tłumaczenia wymagane na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz kto ma ponieść koszty tych tłumaczeń, pozostawia się w gestii prawa krajowego.
- (34) W odniesieniu do przyznawania środków odwoławczych od wydania nakazu zabezpieczenia jako takiego właściwe powinny być sądy tego państwa członkowskiego, w którym wydano nakaz. W odniesieniu do przyznawania środków odwoławczych od wykonania nakazu jurysdykcję powinny mieć sądy lub, w stosownych przypadkach, właściwe organy egzekwowania prawa w państwie członkowskim wykonania.
- (35) Dłużnik powinien mieć prawo do zwrócenia się o zwolnienie zabezpieczonych środków, jeżeli złoży odpowiednią alternatywną formę kaucji. Taka alternatywna kaucja może zostać złożona w formie depozytu kaucyjnego lub alternatywnej formy zabezpieczenia, takiej jak gwarancja bankowa lub hipoteka.

- (36) Niniejsze rozporządzenie powinno zapewniać, by zabezpieczenie na rachunku dłużnika nie dotyczyło kwot wyłączonych z zajęcia na mocy prawa państwa członkowskiego wykonania, na przykład kwot niezbędnych do zapewnienia utrzymania dłużnika i jego rodziny. W zależności od systemu proceduralnego mającego zastosowanie w danym państwie członkowskim odpowiednia kwota powinna być wyłączana z urzędu przez organ odpowiedzialny, którym mógłby być sąd, bank lub właściwy organ egzekwowania prawa, zanim nakaz zostanie zrealizowany, lub też wyłączana na wniosek dłużnika po tym, jak nakaz zostanie zrealizowany. W przypadku gdy zabezpieczone zostają rachunki w kilku państwach członkowskich i wyłączenie zastosowano więcej niż jeden raz, wierzyciel powinien mieć możliwość zwrócenia się do właściwego sądu lub, o ile przewiduje to prawo krajowe państwa członkowskiego wykonania, do właściwego organu egzekwowania prawa w tym państwie członkowskim o modyfikację wyłączenia zastosowanego w tym państwie członkowskim.
- (37) Aby zapewnić sprawne i niezwłoczne wydanie oraz wykonanie nakazu zabezpieczenia, niniejsze rozporządzenie powinno określać terminy zakończenia poszczególnych etapów postępowania. Sądy lub organy biorące udział w procedurze powinny mieć możliwość odstąpienia od tych terminów wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach, na przykład w sprawach szczególnie złożonych prawnie lub praktycznie.
- (38) Na użytek ustalania okresów i terminów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu powinno się stosować przepisy rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 ⁽¹⁾.
- (39) Aby ułatwić stosowanie niniejszego rozporządzenia, należy przewidzieć zobowiązanie dla państw członkowskich do przekazywania Komisji pewnych informacji na temat ich ustawodawstwa i procedur dotyczących nakazów zabezpieczenia i równoważnych nakazów krajowych.
- (40) Aby ułatwić stosowanie niniejszego rozporządzenia w praktyce, należy stworzyć standardowe formularze, w szczególności formularz wniosku o wydanie nakazu, formularz samego nakazu, oświadczenia o zabezpieczeniu środków oraz wniosku o środek odwoławczy lub odwołanie na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (41) Aby usprawnić postępowanie, niniejsze rozporządzenie powinno pozwalać w możliwie największym stopniu na stosowanie nowoczesnych technologii komunikacyjnych akceptowanych w ramach zasad proceduralnych danych państw członkowskich, zwłaszcza w celu wypełniania standardowych formularzy przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu oraz do komunikacji między organami biorącymi udział w postępowaniu. Ponadto metody podpisywania nakazu zabezpieczenia i innych dokumentów na mocy niniejszego rozporządzenia powinny być technologicznie neutralne, po to, by umożliwić stosowanie istniejących metod, takich jak certyfikacja cyfrowa lub bezpieczne uwierzytelnienie, a także by umożliwić rozwój techniczny w tej dziedzinie.
- (42) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do ustanawiania oraz późniejszych zmian standardowych formularzy przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾.
- (43) Na użytek przyjmowania aktów wykonawczych ustanawiających, a następnie zmieniających zaświadczenia i formularze przewidziane w niniejszym rozporządzeniu należy korzystać z procedury doradczej zgodnie z art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
- (44) Niniejsze rozporządzenie respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności dąży się w nim do zapewnienia poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, ochrony danych osobowych, prawa własności i prawa do skutecznego środka odwoławczego oraz do sprawiedliwego procesu, które to prawa ustanowiono odpowiednio w art. 7, 8, 17 i 47 Karty.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określające zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz.U. L 124 z 8.6.1971, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (45) W odniesieniu do dostępu do danych osobowych oraz ich wykorzystywania i przekazywania na mocy niniejszego rozporządzenia powinny być spełniane wymogi dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾, transponowane do prawa krajowego państw członkowskich.
- (46) Na potrzeby stosowania niniejszego rozporządzenia należy jednak określić niektóre szczegółowe warunki dostępu do danych osobowych, ich wykorzystywania i przekazywania. W związku z tym uwzględniono opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych⁽²⁾. Osoba, której dane dotyczą, powinna być o tym informowana zgodnie z prawem krajowym. Jednak powiadomienie dłużnika o ujawnieniu informacji dotyczących jego rachunku lub rachunków należy odroczyć na okres 30 dni, by nie dopuścić do zagrożenia skuteczności nakazu zabezpieczenia przez uprzednie powiadomienie.
- (47) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia – tj. ustanowienie unijnej procedury dotyczącej środka ochronnego umożliwiającego wierzycielowi uzyskanie nakazu zabezpieczenia, który nie dopuszcza, by dochodzenie roszczenia wierzyciela zostało narażone na szwank przez przelanie lub wycofanie środków przechowywanych przez dłużnika na rachunku bankowym w Unii – nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest, że względu na jego rozmiar i skutki, jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (48) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie jedynie do tych państw członkowskich, które są nim związane zgodnie z Traktatami. Procedura uzyskania europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym przewidziana w niniejszym rozporządzeniu powinna być zatem dostępna jedynie dla tych wierzycieli, którzy mają miejsce zamieszkania w państwie członkowskim związanym niniejszym aktem, a nakazy wydane na mocy niniejszego rozporządzenia powinny odnosić się jedynie do zabezpieczenia rachunków bankowych prowadzonych w takim państwie członkowskim.
- (49) Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE oraz do TFUE, Irlandia powiadomiła o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (50) Zgodnie z art. 1 i 2 protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości załączonego do TUE i TFUE, i bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związane ani go nie stosuje.
- (51) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ 1

PRZEDMIOT, ZAKRES ZASTOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia unijne postępowanie umożliwiające wierzycielowi uzyskanie europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym („nakaz zabezpieczenia” lub „nakaz”), który to nakaz ma nie dopuścić do tego, by późniejsze wykonanie roszczenia wierzyciela zostało narażone na szwank przez zbycie, przelanie lub wycofanie – do kwoty określonej w nakazie – środków przechowywanych przez dłużnika lub w jego imieniu na rachunku bankowym prowadzonym w jednym z państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Dz.U. C 373 z 21.12.2011, s. 4.

2. Nakaz zabezpieczenia jest dla wierzyciela rozwiązaniem alternatywnym wobec środków zabezpieczających przewidzianych w prawie krajowym.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do roszczeń pieniężnych w transgranicznych sprawach cywilnych i handlowych, określonych w art. 3, bez względu na rodzaj sądu lub trybunału („sąd”). Nie obejmuje ono w szczególności spraw skarbowych, celnych czy administracyjnych ani odpowiedzialności państwa za działania i zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej („*acta iure imperii*”).

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

- a) praw do nieruchomości wynikających z małżeńskiego ustroju majątkowego lub ze związku, który uznawany jest przez prawo dla niego właściwe za mający skutki porównywalne do małżeństwa;
- b) testamentów i dziedziczenia, w tym do zobowiązań alimentacyjnych powstających wskutek śmierci;
- c) roszczeń przeciwko dłużnikowi, w związku z którymi zainicjowano postępowania upadłościowe, postępowania dotyczące likwidacji niewypłacalnych spółek lub innych osób prawnych, porozumienia sądowe, układy lub analogiczne postępowania;
- d) ubezpieczeń społecznych;
- e) postępowania polubownego.

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do rachunków bankowych, które zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest rachunek, nie podlegają zajęciu, ani do rachunków prowadzonych w związku z działaniem któregośkolwiek z systemów określonych w art. 2 lit. a) dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹).

4. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do rachunków bankowych prowadzonych w bankach centralnych lub przez te banki, gdy działają one jako władze monetarne.

Artykuł 3

Sprawy transgraniczne

1. Do celów niniejszego rozporządzenia uznaje się, że sprawa transgraniczna to taka sprawa, w której rachunek bankowy lub rachunki bankowe, które mają zostać objęte nakazem zabezpieczenia, prowadzone są w państwie członkowskim innym niż:

- a) państwo członkowskie sądu, do którego zwrócono się z wnioskiem o wydanie nakazu zabezpieczenia zgodnie z art. 6; lub
- b) państwo, w którym wierzyciel ma miejsce zamieszkania.

2. Istotnym momentem pozwalającym stwierdzić, czy chodzi o sprawę transgraniczną, jest data złożenia wniosku o wydanie nakazu zabezpieczenia do sądu, posiadającego jurysdykcję do wydania nakazu zabezpieczenia.

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45).

Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- 1) „rachunek bankowy” lub „rachunek” oznacza każdy rachunek zawierający środki prowadzony przez bank na zlecenie dłużnika lub na zlecenie osoby trzeciej w imieniu dłużnika;
- 2) „bank” oznacza instytucję kredytową w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽¹⁾, w tym oddziały w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 tego rozporządzenia instytucji kredytowej, której centrala znajduje się na terytorium Unii lub, zgodnie z art. 47 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ⁽²⁾, poza terytorium Unii, w przypadku gdy oddziały te znajdują się na terytorium Unii;
- 3) „środki” oznaczają środki zaksięgowane na rachunku bankowym w dowolnej walucie lub podobne roszczenia o zwrot środków, takie jak depozyty rynku pieniężnego;
- 4) „państwo członkowskie, w którym prowadzony jest rachunek bankowy”, oznacza:
  - a) państwo członkowskie wskazane w numerze IBAN rachunku (międzynarodowym numerze rachunku bankowego); albo
  - b) w odniesieniu do rachunku bankowego, który nie ma numeru IBAN, państwo członkowskie, w którym znajduje się centrala banku, w którym prowadzony jest rachunek, lub w przypadku gdy rachunek jest prowadzony przez oddział – państwo członkowskie, w którym znajduje się ten oddział;
- 5) „roszczenie” oznacza roszczenie dotyczące wypłaty określonej kwoty, która stała się wymagalna, lub wypłaty możliwej do określenia kwoty wynikającej z transakcji lub wydarzenia, które już miały miejsce, pod warunkiem że takie roszczenie można zaskarżyć przed sądem;
- 6) „wierzyciel” oznacza osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania w państwie członkowskim lub osobę prawną posiadającą siedzibę w państwie członkowskim lub też inny podmiot posiadający siedzibę w państwie członkowskim i zdolność prawną do pozywania lub bycia pozwanym na mocy prawa danego państwa członkowskiego, które to osoby lub podmioty wnoszą o wydanie nakazu zabezpieczenia dotyczącego roszczenia, lub które taki nakaz już uzyskały;
- 7) „dłużnik” oznacza osobę fizyczną lub prawną lub też inny podmiot posiadający zdolność prawną do pozywania lub bycia pozwanym na mocy prawa danego państwa członkowskiego, przeciwko którym wierzyciel stara się uzyskać nakaz zabezpieczenia dotyczący roszczenia lub które taki nakaz już uzyskały;
- 8) „orzeczenie” oznacza każde orzeczenie wydane przez sąd państwa członkowskiego, niezależnie od tego, jak zostanie nazwane, łącznie z postanowieniem w przedmiocie ustalenia kosztów lub wydatków wydanym przez urzędnika sądowego;
- 9) „ugoda sądowa” oznacza ugodę zatwierdzoną przez sąd państwa członkowskiego lub zawartą przed sądem państwa członkowskiego w trakcie postępowania;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

- 10) „dokument urzędowy” oznacza dokument, który został formalnie sporządzony lub zarejestrowany jako dokument urzędowy w państwie członkowskim i którego urzędowy charakter:
- a) jest związany z podpisem i treścią dokumentu; oraz
  - b) został stwierdzony przez organ publiczny lub inny organ do tego uprawniony;
- 11) „państwo członkowskie wydania” oznacza państwo członkowskie, w którym został wydany nakaz zabezpieczenia;
- 12) „państwo członkowskie wykonania” oznacza państwo członkowskie, w którym prowadzony jest rachunek bankowy, który ma zostać zabezpieczony;
- 13) „organ ds. informacji” oznacza organ, który państwo członkowskie wyznaczyło jako organ właściwy w celu uzyskania niezbędnych informacji dotyczących rachunku lub rachunków dłużnika zgodnie z art. 14;
- 14) „właściwy organ” oznacza organ lub organy wyznaczone przez państwo członkowskie jako właściwe do otrzymania, przekazania lub doręczenia nakazu zabezpieczenia zgodnie z art. 10 ust. 2, art. 23 ust. 3, 5 i 6, art. 25 ust. 3, art. 27 ust. 2, art. 28 ust. 3 oraz art. 36 ust. 5 akapit drugi;
- 15) „miejsce zamieszkania” oznacza miejsce zamieszkania zgodnie z art. 62 i 63 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 ⁽¹⁾.

ROZDZIAŁ 2

PROCEDURA UZYSKANIA NAKAZU ZABEZPIECZENIA

Artykuł 5

Możliwość uzyskania nakazu

Wierzyciel ma możliwość uzyskania nakazu zabezpieczenia w następujących sytuacjach:

- a) przed wszczęciem przez wierzyciela postępowania w państwie członkowskim w sprawie głównej przeciwko dłużnikowi lub na którymkolwiek etapie takiego postępowania do momentu wydania orzeczenia albo zatwierdzenia lub zawarcia ugody sądowej;
- b) po uzyskaniu przez wierzyciela w państwie członkowskim orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego, na mocy których wymaga się od dłużnika zapłaty roszczenia wierzyciela.

Artykuł 6

Jurysdykcja

1. W przypadku gdy wierzyciel nie otrzymał jeszcze orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego, jurysdykcję do wydania nakazu zabezpieczenia posiadają sądy państwa członkowskiego właściwe do orzekania w sprawie głównej zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami dotyczącymi właściwości.
2. Niezależnie od ust. 1 w przypadku gdy dłużnikiem jest konsument, który zawarł z wierzycielem umowę do celów, które można uznać za niezwiązane z działalnością zawodową lub gospodarczą dłużnika, jurysdykcję do wydania nakazu zabezpieczenia mającego zabezpieczyć roszczenie dotyczące tej umowy posiadają wyłącznie sądy państwa członkowskiego, w którym dłużnik ma miejsce zamieszkania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

3. W przypadku gdy wierzyciel uzyskał już orzeczenie lub ugodę sądową, do wydania nakazu zabezpieczenia dotyczącego roszczenia określonego w orzeczeniu lub ugodzie sądowej jurysdykcję posiadają sądy państwa członkowskiego, w którym wydano orzeczenie lub zatwierdzono lub zawarto ugodę sądową.
4. W przypadku gdy wierzyciel uzyskał dokument urzędowy, jurysdykcję do wydania nakazu zabezpieczenia dotyczącego roszczenia określonego w tym dokumencie posiadają sądy wyznaczone do tego celu w państwie członkowskim, w którym sporządzono ten dokument.

Artykuł 7

Warunki wydania nakazu zabezpieczenia

1. Sąd wydaje nakaz zabezpieczenia, gdy wierzyciel przedłożył wystarczające dowody, by przekonać sąd, że istnieje pilna potrzeba zastosowania środka zabezpieczającego w formie nakazu zabezpieczenia, ponieważ istnieje realne ryzyko, że bez takiego środka późniejsze dochodzenie roszczenia wierzyciela wobec dłużnika będzie niemożliwe lub znacząco utrudnione.
2. W przypadku gdy wierzyciel nie uzyskał jeszcze w państwie członkowskim orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego zobowiązujących dłużnika do zapłacenia roszczenia wierzyciela, wierzyciel przedkłada również wystarczające dowody, by przekonać sąd, że może wygrać w sprawie głównej przeciwko dłużnikowi.

Artykuł 8

Wniosek o wydanie nakazu zabezpieczenia

1. Wnioski o wydanie nakazu zabezpieczenia są składane przy użyciu formularza ustanowionego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 52 ust. 2.
2. Wniosek zawiera następujące informacje:
  - a) nazwę i adres sądu, do którego wniosek jest składany;
  - b) informacje dotyczące wierzyciela: imię, nazwisko i dane kontaktowe, a także, w stosownych przypadkach, imię, nazwisko i dane kontaktowe przedstawiciela wierzyciela, oraz:
    - (i) w przypadku gdy wierzyciel jest osobą fizyczną – jego datę urodzenia oraz, w stosownych przypadkach i gdy jest dostępny, jego numer dowodu osobistego lub paszportu; lub
    - (ii) w przypadku gdy wierzyciel jest osobą prawną lub innym podmiotem posiadającym zdolność prawną do pozywania i bycia pozwanym na mocy prawa danego państwa członkowskiego – państwo uzyskania osobowości prawnej, utworzenia lub rejestracji oraz numer identyfikacyjny lub numer w rejestrze lub, gdy nie posiada takiego numeru – datę i miejsce uzyskania osobowości prawnej, utworzenia lub rejestracji;
  - c) informacje dotyczące dłużnika: imię, nazwisko i dane kontaktowe, a także, w stosownych przypadkach, imię, nazwisko i dane kontaktowe przedstawiciela dłużnika, oraz, o ile są dostępne:
    - (i) w przypadku gdy dłużnik jest osobą fizyczną – jego datę urodzenia i numer dowodu osobistego lub paszportu; lub
    - (ii) w przypadku gdy dłużnik jest osobą prawną lub innym podmiotem posiadającym zdolność prawną do pozywania lub bycia pozwanym na mocy prawa danego państwa członkowskiego – państwo uzyskania osobowości prawnej, utworzenia lub rejestracji oraz numer identyfikacyjny lub numer w rejestrze lub, gdy nie posiada takiego numeru – datę i miejsce uzyskania osobowości prawnej, utworzenia lub rejestracji;
  - d) numer, za pomocą którego możliwe jest zidentyfikowanie banku, taki jak IBAN lub BIC, oraz nazwę i adres banku, w którym dłużnik posiada co najmniej jeden z rachunków podlegających zabezpieczeniu;

- e) o ile są dostępne – numer rachunku lub rachunków, które mają zostać zabezpieczone oraz, w takim przypadku informację dotyczącą tego, czy powinny zostać zabezpieczone inne rachunki, które dłużnik posiada w tym samym banku;
- f) w przypadku gdy niemożliwe jest podanie żadnej z informacji wymaganych na mocy lit. d) – oświadczenie, że złożono wnioski w celu uzyskania informacji o rachunku zgodnie z art. 14, w przypadku gdy taki wniosek jest możliwy wraz z uzasadnieniem, dlaczego wierzyciel uważa, że dłużnik posiada jeden lub więcej rachunków w banku w danym państwie członkowskim;
- g) kwotę, której dotyczy nakaz zabezpieczenia:
- (i) w przypadku gdy wierzyciel nie uzyskał jeszcze orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego, kwotę głównego roszczenia lub jego część i kwotę wszelkich odsetek wymagalnych zgodnie z art. 15;
  - (ii) w przypadku gdy wierzyciel uzyskał już orzeczenie, ugody sądową lub dokument urzędowy, kwotę głównego roszczenia określoną w orzeczeniu, ugodzie sądowej lub dokumencie urzędowym lub część tego roszczenia oraz kwotę wszelkich odsetek i kosztów wymagalnych zgodnie z art. 15;
- h) w przypadku gdy wierzyciel nie uzyskał jeszcze orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego:
- (i) opis wszystkich istotnych okoliczności potwierdzających właściwość sądu, do którego kierowany jest wniosek o wydanie nakazu zabezpieczenia;
  - (ii) opis wszelkich istotnych okoliczności przywołanych jako podstawa roszczenia, a w stosownych przypadkach – podstawa żądanych odsetek;
  - (iii) oświadczenie dotyczące tego, czy wierzyciel wszczął już postępowanie w sprawie głównej przeciwko dłużnikowi;
- i) w przypadku gdy wierzyciel uzyskał już orzeczenie, ugody sądową lub dokument urzędowy – oświadczenie, w którym stwierdza się, że orzeczenie, ugoda sądowa lub dokument urzędowy nie zostały jeszcze wykonane, lub w przypadku, gdy zostały wykonane częściowo – wskazanie, w jakim zakresie nie zostały wykonane;
- j) opis wszelkich istotnych okoliczności uzasadniających wydanie nakazu zabezpieczenia zgodnie z wymogami art. 7 ust. 1;
- k) w stosownych przypadkach, podanie przyczyn, dla których wierzyciel uważa, że powinien zostać zwolniony ze składania kaucji zgodnie z art. 12;
- l) wykaz dowodów przedstawionych przez wierzyciela;
- m) oświadczenie przewidziane w art. 16 dotyczące tego, czy wierzyciel zwrócił się do innych sądów lub organów z wnioskiem o równoważny nakaz krajowy lub tego, czy taki nakaz został już uzyskany lub czy odmówiono jego wydania, a jeśli został uzyskany – w jakim zakresie nakaz ten został wykonany;
- n) opcjonalnie – podanie numeru należącego do wierzyciela rachunku bankowego do celów ewentualnej dobrowolnej spłaty roszczenia przez dłużnika;
- o) oświadczenie, w którym stwierdza się, że informacje podane przez wierzyciela we wniosku są – zgodnie z jego najlepszą wiedzą – prawdziwe i pełne i że wierzyciel jest świadom, że umyślne złożenie fałszywych lub niepełnych oświadczeń może pociągać za sobą prawne konsekwencje na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym składany jest wniosek, lub odpowiedzialność na mocy art. 13.

3. Wnioskowi towarzyszą wszelkie istotne dokumenty potwierdzające oraz, w przypadku gdy wierzyciel uzyskał już orzeczenie, ugody sądową lub dokument urzędowy, odpis orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego spełniający warunki niezbędne do stwierdzenia autentyczności tych dokumentów.

4. Wniosek i załączniki mogą zostać złożone przy użyciu jakiegokolwiek środka łączności, w tym łączności elektronicznej, który jest akceptowany w przepisach proceduralnych państwa członkowskiego, w którym składany jest wniosek.

Artykuł 9

Gromadzenie dowodów

1. Sąd podejmuje decyzję w drodze procedury pisemnej na podstawie informacji i dowodów dostarczonych przez wierzyciela w jego wniosku lub wraz z tym wnioskiem. Jeśli sąd uzna, że dostarczone dowody są niewystarczające, może, o ile zezwala na to prawo krajowe, zwrócić się do wierzyciela, by dostarczył dodatkową dokumentację dowodową.

2. Niezależnie od ust. 1 i z zastrzeżeniem art. 11 sąd może, pod warunkiem że nie opóźni to nadmiernie postępowania, skorzystać z innych właściwych metod zbierania dowodów dostępnych na mocy jego prawa krajowego, takich jak przesłuchanie wierzyciela lub jego świadka(-ów), także za pośrednictwem wideokonferencji lub przy wykorzystaniu innego rozwiązania z zakresu technologii komunikacyjnej.

Artykuł 10

Wszczęcie postępowania w sprawie głównej

1. W przypadku gdy wierzyciel złożył wniosek o wydanie nakazu zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania w sprawie głównej, wszczynając takie postępowanie i przedstawia dowód tego wszczęcia sądowi, do którego złożono wniosek, w terminie 30 dni od daty złożenia wniosku lub w terminie 14 dni od daty wydania nakazu, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza. Sąd może również, na prośbę dłużnika, wydłużyć termin, na przykład po to, by umożliwić stronom osiągnięcie ugody w sprawie; jeśli tak się stanie, informuje o tym obydwie strony.

2. Jeśli sąd nie otrzymał dowodu wszczęcia postępowania w terminie, o którym mowa w ust. 1, nakaz zabezpieczenia zostaje uchylony lub wygasa, o czym informuje się strony.

W przypadku gdy sąd, który wydał nakaz, ma siedzibę w państwie członkowskim wykonania, uchylenia lub wygaśnięcia nakazu w tym państwie członkowskim dokonuje się zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego.

W przypadku gdy do uchylenia lub wygaśnięcia nakazu musi dojść w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie wydania, sąd uchyla nakaz zabezpieczenia przy użyciu formularza ustanowionego na mocy aktów wykonawczych przyjętych zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 52 ust. 2, oraz przekazuje formularz uchylenia zgodnie z art. 29 właściwemu organowi państwa członkowskiego wykonania. Organ ten podejmuje konieczne środki dokonuje uchylenia, stosując art. 23, aby wykonać uchylenie lub wygaśnięcie.

3. Na użytek ust. 1 postępowanie w sprawie głównej uznaje się za wszczęte:

a) w momencie gdy dokument wszczynający postępowanie lub dokument równoważny zostaje złożony w sądzie, pod warunkiem że wierzyciel nie zaniechał następnie podjęcia wymaganych kroków, by doszło do doręczenia dłużnikowi powiadomienia o wszczęciu postępowania; lub

b) jeśli dokument ma zostać doręczony, zanim zostanie złożony w sądzie, w momencie gdy otrzymuje go organ odpowiedzialny za doręczenie, pod warunkiem że wierzyciel nie zaniechał następnie podjęcia wymaganych kroków, by doszło do złożenia dokumentu w sądzie.

Organ odpowiedzialny za doręczenie, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), to pierwszy organ otrzymujący przedmiotowe dokumenty do doręczenia.

*Artykuł 11***Postępowanie ex parte**

Dłużnik nie jest informowany o wniosku o wydanie nakazu zabezpieczenia ani też nie ma możliwości złożenia wyjaśnień przed wydaniem nakazu.

*Artykuł 12***Kaucja składana przez wierzyciela**

1. Przed wydaniem nakazu zabezpieczenia w przypadku gdy wierzyciel nie uzyskał jeszcze orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego, sąd nakłada na wierzyciela wymóg złożenia kaucji na kwotę wystarczającą, by zapobiec nadużyciu procedury przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu i by zapewnić rekompensatę za ewentualne szkody poniesione przez dłużnika w związku z nakazem, w zakresie, w jakim wierzyciel ponosi odpowiedzialność za takie szkody zgodnie z art. 13.

W drodze wyjątku sąd może znieść wymóg określony w akapicie pierwszym, jeśli uważa, że złożenie kaucji, o której mowa w tym akapicie, nie jest właściwe w okolicznościach danej sprawy.

2. W przypadku gdy wierzyciel uzyskał już orzeczenie, ugody sądową lub dokument urzędowy, sąd może przed wydaniem nakazu nałożyć na wierzyciela wymóg złożenia kaucji, o której mowa w ust. 1 akapit pierwszy, jeśli uważa, że jest to konieczne i właściwe w okolicznościach danej sprawy.

3. Jeśli sąd wymaga złożenia kaucji zgodnie z niniejszym artykułem, informuje wierzyciela o wymaganej kwocie i o formach kaucji akceptowanych na mocy prawa państwa, w którym sąd ma siedzibę. Informuje wierzyciela, że wyda nakaz zabezpieczenia, gdy kaucja zostanie złożona zgodnie z tymi wymogami.

*Artykuł 13***Odpowiedzialność wierzyciela**

1. Na wierzycielu spoczywa odpowiedzialność wobec dłużnika za wszelkie szkody spowodowane nakazem zabezpieczenia z winy wierzyciela. Ciężar dowodu spoczywa na wierzycielu.

2. O ile wierzyciel nie udowodni inaczej, jego wina jest domniemana w następujących przypadkach:

a) jeśli nakaz zostaje uchylony, ponieważ wierzyciel nie wszczął postępowania w sprawie głównej, chyba że brak działania w tej materii był konsekwencją spłaty roszczenia przez dłużnika lub innej formy ugody między stronami;

b) jeśli wierzyciel nie zwrócił się o zwolnienie zabezpieczonych sum przekraczających kwotę podlegającą zabezpieczeniu zgodnie z art. 27;

c) jeśli następnie stwierdzono, że wydanie nakazu nie było właściwe lub było właściwe jedynie na niższą kwotę z powodu niespełnienia przez wierzyciela ciężących na nim obowiązków wynikających z art. 16; lub

d) jeśli nakaz zostaje uchylony lub jego wykonywanie zostaje zakończone, ponieważ wierzyciel nie spełnił ciężących na nim obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia, dotyczących doręczenia lub tłumaczenia dokumentów lub dotyczących zarządzenia brakowi doręczenia lub tłumaczenia.

3. Niezależnie od ust. 1 państwa członkowskie mogą zachować w prawie krajowym lub wprowadzić do niego inne podstawy lub rodzaje odpowiedzialności lub przepisy dotyczące ciężaru dowodu. Wszelkie inne aspekty dotyczące odpowiedzialności wierzyciela wobec dłużnika nie wskazane konkretnie w ust. 1 lub 2 są regulowane przez prawo krajowe.

4. Prawem właściwym dla odpowiedzialności wierzyciela jest prawo państwa członkowskiego wykonania.

Jeżeli zabezpieczone zostaną rachunki w kilku państwach członkowskich, prawem właściwym dla odpowiedzialności wierzyciela jest prawo państwa członkowskiego wykonania

- a) w którym dłużnik ma miejsce zwykłego pobytu określone w art. 23 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ lub, gdy nie zachodzą te okoliczności;
  - b) które ma najściślejszy związek ze sprawą.
5. Niniejszy artykuł nie reguluje kwestii ewentualnej odpowiedzialności wierzyciela wobec banku lub jakichkolwiek stron trzecich.

Artykuł 14

Wniosek o udzielenie informacji o rachunku bankowym

1. W przypadku gdy wierzyciel uzyskał w państwie członkowskim wykonalne orzeczenie, ugodę sądową lub dokument urzędowy, na mocy których dłużnik ma obowiązek spłacić roszczenie wierzyciela, a wierzyciel ma podstawy uważać, że dłużnik posiada jeden lub więcej rachunków w banku w konkretnym państwie członkowskim, ale nie zna ani nazwy, ani adresu tego banku, ani też numeru IBAN, BIC lub innego numeru bankowego, umożliwiającego identyfikację tego banku, wierzyciel może zwrócić się do sądu, do którego składany jest wniosek o wydanie nakazu zabezpieczenia, by sąd ten zażądał od organu ds. informacji państwa członkowskiego wykonania uzyskania informacji niezbędnych do zidentyfikowania tego banku lub tych banków oraz rachunku lub rachunków dłużnika.

Niezależnie od akapitu pierwszego wierzyciel może złożyć wniosek, o którym mowa w tym akapicie, w przypadku gdy orzeczenie, ugodą sądową lub dokument urzędowy uzyskany przez wierzyciela nie są jeszcze wykonalne, a kwota podlegająca zabezpieczeniu, uwzględniając okoliczności, jest znaczna, i wierzyciel przedstawił dostateczne dowody, by przekonać sąd o istnieniu pilnej potrzeby uzyskania informacji o rachunku, ponieważ istnieje ryzyko, że bez takich informacji późniejsze dochodzenie roszczenia wierzyciela wobec dłużnika może być zagrożone, co może następnie spowodować istotne pogorszenie sytuacji finansowej wierzyciela.

2. Wierzyciel składa wniosek, o którym mowa w ust. 1, we wniosku o wydanie nakazu zabezpieczenia. Wierzyciel uzasadnia, dlaczego uważa, że dłużnik posiada jeden lub więcej rachunków w banku w konkretnym państwie członkowskim i przekazuje wszelkie istotne dostępne mu informacje o dłużniku oraz rachunku lub rachunkach, które podlegają zabezpieczeniu. Jeśli sąd, do którego skierowano wniosek o wydanie nakazu zabezpieczenia, uznaje, że wniosek wierzyciela nie jest wystarczająco uzasadniony, odrzuca ten wniosek.

3. Gdy sąd jest przekonany, że wniosek wierzyciela jest dobrze uzasadniony i że spełnione zostały wszystkie warunki i wymogi dotyczące wydania nakazu zabezpieczenia, z wyjątkiem wymogu dotyczącego informacji określonego w art. 8 ust. 2 lit. d) oraz, w stosownych przypadkach, wymogu kaucji zgodnie z art. 12, sąd przekazuje wniosek o udzielenie informacji organowi ds. informacji państwa członkowskiego wykonania zgodnie z art. 29.

4. W celu uzyskania informacji, o których mowa w ust. 1, organ ds. informacji w państwie członkowskim wykonania korzysta z jednej z metod dostępnych w tym państwie członkowskim zgodnie z ust. 5.

5. Każde państwo członkowskie udostępnia w ramach swojego prawa krajowego co najmniej jedną z następujących metod uzyskiwania informacji, o których mowa w ust. 1:

- a) zobowiązanie wszystkich banków działających na jego terytorium do ujawnienia, na wniosek organu ds. informacji, czy dłużnik posiada w nich rachunek;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 40).

- b) dostęp organu ds. informacji do istotnych informacji, w przypadku gdy informacje te są przechowywane przez organy publiczne lub organy administracji w rejestrach lub w innej formie;
- c) możliwość, by sąd zobowiązał dłużnika do ujawnienia, w którym banku lub w których bankach na terytorium jego państwa członkowskiego posiada rachunek lub rachunki wraz z imiennym nakazem sądu zakazującym mu wycofania lub przelania środków przechowywanych na jego rachunku lub rachunkach do kwoty podlegającej zabezpieczeniu na mocy nakazu zabezpieczenia; lub
- d) wszelkie inne skuteczne i efektywne metody uzyskiwania istotnych informacji, pod warunkiem że nie są niewspółmiernie kosztowne lub czasochłonne.

Niezależnie od metody lub metod udostępnionych przez państwo członkowskie, wszystkie organy uczestniczące w uzyskiwaniu informacji zobowiązane są do szybkiego działania.

6. Gdy tylko organ ds. informacji państwa członkowskiego wykonania uzyska odpowiednie informacje o rachunku bankowym, przekazuje je sądowi, który się o nie zwrócił, zgodnie z art. 29.

7. Jeśli organ ds. informacji nie jest w stanie uzyskać informacji, o których mowa w ust. 1, informuje o tym sąd, który zwrócił się do niego w tej sprawie. Gdy w wyniku braku informacji o rachunku, wniosek o nakaz zabezpieczenia zostaje odrzucony w całości, sąd ten bezzwłocznie zwalnia wszelkie kaucje, które wierzyciel mógł złożyć zgodnie z art. 12.

8. W przypadku gdy na mocy niniejszego artykułu organ ds. informacji otrzymuje informacje od banku lub otrzymuje dostęp do informacji o rachunku przechowywanych przez organy publiczne lub administracje w rejestrach, powiadomienie dłużnika o ujawnieniu jego danych osobowych odracza się o 30 dni, po to, by wczesne powiadomienie nie zagroziło skuteczności nakazu zabezpieczenia.

Artykuł 15

Odsetki i koszty

1. Na wniosek wierzyciela nakaz zabezpieczenia obejmuje wszelkie odsetki narosłe od kwoty roszczenia zgodnie z przepisami prawa mającymi zastosowanie do tego roszczenia do dnia wydania nakazu, pod warunkiem że kwota lub rodzaj odsetek nie są tego rodzaju, że objęcie ich nakazem stanowi naruszenia wymuszających swoje zastosowanie przepisów prawa państwa członkowskiego wydania.

2. W przypadku gdy wierzyciel uzyskał już orzeczenie, ugodę sądową lub dokument urzędowy, nakaz zabezpieczenia, na wniosek wierzyciela, obejmuje także koszty uzyskania takiego orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu, w zakresie w jakim ustalono, że koszty te musi ponieść dłużnik.

Artykuł 16

Wnioski równoległe

1. Wierzyciel nie może składać wniosków o wydanie nakazu zabezpieczenia do różnych sądów w tym samym czasie, wobec tego samego dłużnika w celu zabezpieczenia tego samego roszczenia.

2. We wniosku o wydanie nakazu zabezpieczenia wierzyciel oświadcza, czy zwrócił się już do jakiegokolwiek innego sądu lub organu z wnioskiem o równoważny nakaz krajowy przeciwko temu samemu dłużnikowi służący zabezpieczeniu tego samego roszczenia lub czy uzyskał już taki nakaz. Wskazuje on również wszelkie wnioski o wydanie takiego nakazu, które zostały odrzucone jako niedopuszczalne lub bezzasadne.

3. Jeśli w trakcie postępowania o wydanie nakazu zabezpieczenia wierzyciel uzyska równoważny nakaz krajowy przeciwko temu samemu dłużnikowi służący zabezpieczeniu tego samego roszczenia, bezzwłocznie informuje sąd o tym i o ewentualnym późniejszym wykonaniu przyznanego nakazu krajowego. Informuje on również sąd o wszelkich wnioskach o wydanie równoważnego nakazu krajowego, które zostały odrzucone jako niedopuszczalne lub bezzasadne.

4. W przypadku gdy sąd został poinformowany, że wierzyciel uzyskał już równoważny nakaz krajowy, rozważa, czy – biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy – wydanie nakazu zabezpieczenia, jest nadal zasadne.

Artykuł 17

Decyzja w sprawie wniosku o wydanie nakazu zabezpieczenia

1. Sąd, do którego skierowano wniosek o wydanie nakazu zabezpieczenia, analizuje, czy spełniono warunki i wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu.

2. Sąd podejmuje decyzję w sprawie wniosku bezzwłocznie, nie później jednak niż przed upływem terminów określonych w art. 18.

3. W przypadku gdy wierzyciel nie dostarczył wszystkich informacji wymaganych na mocy art. 8, sąd, może, o ile wniosek nie jest w sposób oczywisty niedopuszczalny lub bezzasadny, umożliwić wierzycielowi uzupełnienie lub skorygowanie wniosku w terminie określonym przez sąd. Jeśli wierzyciel nie uzupełni lub nie skoryguje wniosku w tym terminie, wniosek zostaje odrzucony.

4. Nakaz zabezpieczenia wydaje się w odniesieniu do kwoty uzasadnionej dowodami, o których mowa w art. 9, i zgodnie z prawem mającym zastosowanie do roszczenia będącego powodem wydania nakazu i obejmuje on w stosownych przypadkach odsetki lub koszty zgodnie z art. 15.

Nakaz nie może w żadnym wypadku zostać wydany na kwotę wyższą niż wskazana przez wierzyciela we wniosku.

5. Wierzyciel zostaje powiadomiony o decyzji dotyczącej wniosku zgodnie z procedurą przewidzianą prawem państwa członkowskiego wydania w odniesieniu do równoważnych nakazów krajowych.

Artykuł 18

Terminy wydania decyzji w sprawie wniosku o wydanie nakazu zabezpieczenia

1. W przypadku gdy wierzyciel nie uzyskał jeszcze orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego, sąd wydaje decyzję do końca dziesiątego dnia roboczego po złożeniu lub – w stosownych przypadkach – uzupełnieniu wniosku przez wierzyciela.

2. W przypadku gdy wierzyciel uzyskał już orzeczenie, ugodę sądową lub dokument urzędowy, sąd wydaje decyzję do końca piątego dnia roboczego po złożeniu lub – w stosownych przypadkach – uzupełnieniu wniosku przez wierzyciela.

3. W przypadku gdy sąd zdecyduje zgodnie z art. 9 ust. 2, że konieczne jest przesłuchanie wierzyciela i – w zależności od sytuacji – jego świadka(-ów), przeprowadza przesłuchanie bezzwłocznie i wydaje decyzję do końca piątego dnia roboczego po dniu, w którym odbyło się przesłuchanie.

4. W sytuacjach, o których mowa w art. 12, terminy określone w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu mają zastosowanie do decyzji nakładającej wymóg złożenia kaucji przez wierzyciela. Sąd wydaje decyzję w sprawie wniosku o wydanie nakazu zabezpieczenia bezzwłocznie, gdy tylko wierzyciel złoży wymaganą kaucję.

5. Niezależnie od przepisów ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu w sytuacjach, o których mowa w art. 14, sąd wydaje decyzję bezzwłocznie po otrzymaniu informacji, o których mowa w art. 14 ust. 6 lub 7, pod warunkiem że wymagana kaucja została do tego czasu złożona przez wierzyciela.

Artykuł 19

Forma i treść nakazu zabezpieczenia

1. Nakaz zabezpieczenia jest wydawany przy użyciu formularza ustanowionego na mocy aktów wykonawczych przyjętych zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 52 ust. 2, i jest opatrzony pieczęcią, podpisem lub jakąkolwiek inną formą uwierzytelnienia sądu. Formularz składa się z dwóch części:

- a) części A zawierającej informacje przedstawione w ust. 2, które należy przekazać bankowi, wierzycielowi i dłużnikowi; oraz
- b) części B zawierającej informacje przedstawione w ust. 3, które należy przekazać wierzycielowi i dłużnikowi, wraz z informacjami na mocy ust. 2.

2. Część A zawiera następujące informacje:

- a) nazwę i adres sądu oraz sygnaturę sprawy;
- b) informacje dotyczące wierzyciela określone w art. 8 ust. 2 lit. b);
- c) informacje dotyczące dłużnika określone w art. 8 ust. 2 lit. c);
- d) nazwę i adres banku, którego dotyczy nakaz;
- e) jeśli wierzyciel podał numer rachunku dłużnika we wniosku, numer rachunku lub rachunków podlegających zabezpieczeniu oraz, w stosownych przypadkach – informację o tym, czy muszą także zostać zabezpieczone inne rachunki, które dłużnik posiada w tym samym banku;
- f) w stosownych przypadkach – wskazanie, że numer jakiegokolwiek rachunku podlegającego zabezpieczeniu uzyskano na podstawie wniosku zgodnie z art. 14 oraz że bank, w razie konieczności zgodnie z art. 24 ust. 4 akapit drugi, ma uzyskać dany numer lub dane numery od organu ds. informacji państwa członkowskiego wykonania;
- g) kwotę, która ma zostać zabezpieczona nakazem;
- h) polecenie dla banku, by wykonał nakaz zgodnie z art. 24;
- i) datę wydania nakazu;
- j) jeśli we wniosku wierzyciel wskazał rachunek zgodnie z art. 8 ust. 2 lit. n) – upoważnienie dla banku zgodnie z art. 24 ust. 3 do zwolnienia i przekazania – jeśli występuje o to dłużnik i jeśli dopuszcza to prawo państwa członkowskiego wykonania – środków z zabezpieczonego rachunku do maksymalnej kwoty określonej w nakazie na rachunek, który wierzyciel wskazał we wniosku;
- k) informacje o miejscu, w którym można uzyskać elektroniczną wersję formularza do użycia w celu złożenia oświadczenia zgodnie z art. 25.

3. Część B zawiera następujące informacje:
- a) opis dotyczący przedmiotu sprawy i uzasadnienie sądu dotyczące wydania nakazu;
  - b) kwotę ewentualnej kaucji złożonej przez wierzyciela;
  - c) w stosownych przypadkach – termin wszczęcia postępowania w sprawie głównej i udowodnienia tego wszczęcia sądowi wydającemu;
  - d) w stosownych przypadkach – informacje o tym, które dokumenty wymagają tłumaczenia zgodnie z art. 49 ust. 1 zdanie drugie;
  - e) w stosownych przypadkach – wskazanie, że wierzyciel odpowiada za wszczęcie wykonania nakazu i wobec tego, w stosownych przypadkach, wskazanie, że wierzyciel odpowiada za przekazanie nakazu właściwemu organowi państwa członkowskiego wykonania zgodnie z art. 23 ust. 3 i za rozpoczęcie procedury doręczenia nakazu dłużnikowi zgodnie z art. 28 ust. 2, 3 i 4; oraz
  - f) informacje o środkach odwoławczych przysługujących dłużnikowi.
4. Jeśli nakaz zabezpieczenia dotyczy rachunków prowadzonych w różnych bankach, w odniesieniu do każdego banku stosuje się osobny formularz (część A zgodnie z ust. 2). W takim przypadku formularz dla wierzyciela i dłużnika (odpowiednio części A i B zgodnie z ust. 2 i 3) zawiera wykaz odnośnych banków.

Artykuł 20

Czas obowiązywania zabezpieczenia

Środki zabezpieczone nakazem zabezpieczenia pozostają zabezpieczone zgodnie z nakazem lub jakąkolwiek późniejszą modyfikacją tego nakazu lub ograniczeniem na mocy rozdziału 4:

- a) do momentu, w którym nakaz zostaje uchylony;
- b) do momentu, w którym następuje zakończenie wykonywania nakazu; lub
- c) do czasu, gdy środek służący wykonaniu orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego uzyskanego przez wierzyciela w związku z roszczeniem, które nakaz zabezpieczenia miał zabezpieczyć, stanie się skuteczny w odniesieniu do środków zabezpieczonych nakazem.

Artykuł 21

Odwołanie od odmowy wydania nakazu zabezpieczenia

1. Wierzyciel ma prawo odwołać się od jakiegokolwiek decyzji sądu odrzucającej w całości lub w części jego wniosek o wydanie nakazu zabezpieczenia.
2. Takie odwołanie jest składane w terminie 30 dni od daty powiadomienia wierzyciela o decyzji, o której mowa w ust. 1. Jest ono składane do sądu, który wskazało Komisji odnośne państwo członkowskie zgodnie z art. 50 ust. 1 lit. d).
3. W przypadku gdy wniosek o wydanie nakazu zabezpieczenia został odrzucony w całości, odwołanie będzie podlegało postępowaniu *ex parte* zgodnie z art. 11.

ROZDZIAŁ 3

UZNAWIE, WYKONALNOŚĆ I WYKONANIE NAKAZU ZABEZPIECZENIA

Artykuł 22

Uznanie i wykonalność

Nakaz zabezpieczenia wydany w jednym państwie członkowskim zgodnie z niniejszym rozporządzeniem jest uznawany w innych państwach członkowskich bez konieczności przeprowadzania jakiegokolwiek specjalnej procedury i jest wykonalny w innych państwach członkowskich bez potrzeby stwierdzenia jego wykonalności.

Artykuł 23

Wykonanie nakazu zabezpieczenia

1. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozdziału nakaz zabezpieczenia zostaje wykonany zgodnie z procedurami mającymi zastosowanie do wykonania równoważnych nakazów krajowych w państwie członkowskim wykonania.
2. Wszystkie organy uczestniczące w wykonywaniu nakazu działają bez zbędnej zwłoki.
3. W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia został wydany w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie wykonania, do celów ust. 1 niniejszego artykułu część A nakazu opisaną w art. 19 ust. 2 oraz blankiet standardowego formularza przeznaczony na oświadczenie, o którym mowa w art. 25, przekazuje się zgodnie z art. 29 właściwemu organowi państwa członkowskiego wykonania.

Przekazania dokonuje sąd wydający nakaz lub wierzyciel, w zależności od tego, kto na mocy prawa państwa członkowskiego wydania odpowiada za wszczęcie procedury wykonania.

4. Nakazowi towarzyszy, w razie konieczności, tłumaczenie lub transliteracja na język urzędowy państwa członkowskiego wykonania lub, w przypadku gdy w tym państwie członkowskim obowiązuje kilka języków urzędowych – w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych miejsca, w którym nakaz ma być wykonany. Takie tłumaczenie lub taką transliterację zapewnia sąd wydania, wykorzystując odpowiednią wersję językową standardowego formularza, o którym mowa w art. 19.
5. Właściwy organ państwa członkowskiego wykonania podejmuje niezbędne kroki w celu zapewnienia wykonania nakazu zgodnie z własnym prawem krajowym.
6. W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia dotyczy więcej niż jednego banku w tym samym lub w różnych państwach członkowskich, w odniesieniu do każdego banku przekazywany jest właściwemu organowi w odnośnym państwie członkowskim wykonania osobny formularz zgodny z art. 19 ust. 4.

Artykuł 24

Wykonanie nakazu zabezpieczenia

1. Bank, do którego skierowany jest nakaz zabezpieczenia, wykonuje go niezwłocznie po jego otrzymaniu lub, gdy przewiduje to prawo państwa członkowskiego wykonania, po otrzymaniu polecenia, by wykonać nakaz.
2. W celu wykonania nakazu zabezpieczenia bank, z zastrzeżeniem przepisów art. 31, zabezpiecza kwoty określone w nakazie:
  - a) poprzez zapewnienie, że ta kwota nie zostanie przelana lub wycofana z rachunku lub rachunków wskazanych w nakazie lub określonych zgodnie z ust. 4; lub
  - b) w przypadku gdy przewiduje to prawo krajowe – poprzez przelanie tej kwoty na specjalny rachunek do celów zabezpieczenia.

Kwota ostatecznie zabezpieczona może podlegać rozliczeniom transakcji, które są w toku w chwili otrzymania przez bank nakazu lub odpowiadającego mu polecenia. Jednak takie transakcje w toku można uwzględnić wyłącznie wtedy, gdy są one rozliczone przed wydaniem przez bank oświadczenia zgodnego z art. 25, zgodnie z terminami określonymi w art. 25 ust. 1.

3. Niezależnie od ust. 2 lit. a) bank jest upoważniony, na wniosek dłużnika, do zwolnienia zabezpieczonych środków i do przelania tych środków na rachunek wierzyciela wskazany w nakazie, by spłacić dług wierzyciela, w sytuacji, gdy spełnione są następujące warunki:

a) takie upoważnienie banku jest konkretnie wskazane w nakazie, zgodnie z art.19 ust. 2 lit. j);

b) prawo państwa członkowskiego wykonania dopuszcza takie zwolnienie i przelew;

c) brak jest konkurujących nakazów dotyczących tego samego rachunku.

4. W przypadku gdy w nakazie zabezpieczenia nie podano numeru lub numerów rachunku lub rachunków dłużnika, a podano jedynie imię i nazwisko oraz inne szczegółowe dane dotyczące dłużnika, bank lub inny podmiot odpowiedzialny za wykonanie nakazu identyfikuje rachunek lub rachunki, które dłużnik posiada w banku wskazanym w nakazie.

Jeżeli na podstawie informacji przekazanych w nakazie bank lub inny podmiot nie są w stanie zidentyfikować z całą pewnością rachunku dłużnika, bank:

a) w przypadku gdy zgodnie z art. 19 ust. 2 lit. f) w nakazie wskazano, że numer lub numery rachunku lub rachunków podlegającego (podlegających) zabezpieczeniu został(-y) uzyskany(-e) w drodze wniosku złożonego zgodnie z art. 14, uzyskuje ten numer lub te numery od organu ds. informacji państwa członkowskiego wykonania; oraz

b) we wszystkich pozostałych przypadkach nie wykonuje nakazu.

5. Wszelkie środki zgromadzone na rachunku lub rachunkach, o których mowa w ust. 2 lit. a), przekraczające kwotę określoną w nakazie zabezpieczenia, nie są objęte wykonaniem nakazu.

6. W przypadku gdy środki znajdujące się na rachunku lub rachunkach, o których mowa w ust. 2 lit. a), w momencie wykonywania nakazu zabezpieczenia nie są wystarczające do zabezpieczenia pełnej kwoty określonej w nakazie, nakaz jest wykonywany jedynie na kwotę dostępną na rachunku lub rachunkach.

7. Jeśli nakaz zabezpieczenia obejmuje kilka rachunków, które dłużnik posiada w tym samym banku, i na rachunkach tych znajdują się środki przekraczające kwotę wskazaną w nakazie, nakaz jest wykonywany, a zabezpieczeniu poddawane są kolejno następujące rachunki:

a) rachunki oszczędnościowe, których dłużnik jest wyłącznym posiadaczem;

b) rachunki bieżące, których dłużnik jest wyłącznym posiadaczem;

c) wspólne rachunki oszczędnościowe zgodnie z art. 30;

d) wspólne rachunki bieżące zgodnie z art. 30.

8. W przypadku gdy waluta środków przechowywanych na rachunku lub rachunkach, o których mowa w ust. 2 lit. a), jest inna niż waluta, w której wystawiono nakaz zabezpieczenia, bank dokonuje przewalutowania kwoty określonej w nakazie na walutę tych środków według referencyjnego kursu wymiany walut podanego przez Europejski Bank Centralny lub według kursu wymiany podanego przez centralny bank państwa członkowskiego wykonania obowiązujących dla sprzedaży tej waluty w dniu i w godzinie wykonania nakazu i zabezpiecza równoważną kwotę w walucie tych środków.

Artykuł 25

Oświadczenie dotyczące zabezpieczenia środków

1. Do końca trzeciego dnia roboczego po wykonaniu nakazu zabezpieczenia bank lub inny podmiot odpowiedzialny za wykonanie nakazu w państwie członkowskim wykonania wydaje oświadczenie przy użyciu formularza oświadczenia ustanowionego w drodze aktów wykonawczych przyjętych zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 52 ust. 2, wskazując, czy i w jakim zakresie środki na rachunku lub rachunkach dłużnika zostały zabezpieczone, a jeśli tak się stało – w którym dniu wykonano nakaz. Jeżeli, w wyjątkowych okolicznościach, bank lub inny podmiot nie ma możliwości wydania oświadczenia w terminie trzech dni roboczych, wydaje je możliwie najszybciej, lecz nie później niż do końca ósmego dnia roboczego po wykonaniu nakazu.

Oświadczenie przekazywane jest niezwłocznie zgodnie z ust. 2 i 3.

2. Jeżeli nakaz został wydany w państwie członkowskim wykonania, bank lub inny podmiot odpowiedzialny za wykonanie nakazu przekazuje oświadczenie zgodnie z art. 29 sądowi wydającemu, a listem poleconym za potwierdzeniem odbioru lub równoważną drogą elektroniczną - wierzycielowi.

3. Jeżeli nakaz został wydany w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie wykonania, oświadczenie jest przekazywane właściwemu organowi państwa członkowskiego wykonania zgodnie z art. 29, chyba że oświadczenie wydał ten sam organ.

Do końca pierwszego dnia roboczego po otrzymaniu lub wydaniu oświadczenia organ ten przekazuje oświadczenie zgodnie z art. 29 sądowi wydającemu, a listem poleconym za potwierdzeniem odbioru lub równoważną drogą elektroniczną - wierzycielowi.

4. Bank lub inny podmiot odpowiedzialny za wykonanie nakazu zabezpieczenia ujawnia dłużnikowi, na jego wniosek, szczegóły nakazu. Bank lub podmiot może to także uczynić przy braku takiego wniosku.

Artykuł 26

Odpowiedzialność banku

Wszelka odpowiedzialność banku za niewypełnienie spoczywających na nim obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia regulowana jest przepisami prawa państwa członkowskiego wykonania.

Artykuł 27

Obowiązek wierzyciela dotyczący wniesienia o zwolnienie sum przekraczających kwotę podlegającą zabezpieczeniu

1. Wierzyciel ma obowiązek podjąć niezbędne kroki, by zapewnić zwolnienie wszelkich sum, które po wykonaniu nakazu zabezpieczenia przekraczają kwotę określoną w nakazie zabezpieczenia,

a) jeśli nakaz obejmuje kilka rachunków w tym samym państwie członkowskim lub w różnych państwach członkowskich; lub

b) jeśli nakaz został wydany po wykonaniu jednego lub większej liczby równoważnych nakazów krajowych wobec tego samego dłużnika i służących zabezpieczeniu tego samego roszczenia.

2. Do końca trzeciego dnia roboczego po otrzymaniu jakiegokolwiek oświadczenia zgodnego z art. 25 dowodzącego takiego zabezpieczenia sum przekraczających kwotę podlegającą zabezpieczeniu wierzyciel najszybszymi możliwymi metodami oraz przy użyciu formularza służącego zwalnianiu takich sum ustanowionego w drodze aktów wykonawczych przyjętych zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 52 ust. 2, przedkłada wniosek o zwolnienie tych sum właściwemu organowi państwa członkowskiego wykonania, w którym doszło do zabezpieczenia takich sum.

Organ ten po otrzymaniu powyższego wniosku natychmiast zleca właściwemu bankowi zwolnienie sum przekraczających kwotę podlegającą zabezpieczeniu. Art. 24 ust. 7 ma zastosowanie odpowiednio, w odwrotnej kolejności.

3. Niniejszy artykuł nie wyklucza tego, że państwo członkowskie może w swoim prawie krajowym przewidzieć, że zwolnienie sum przekraczających kwotę podlegającą zabezpieczeniu z wszelkich rachunków prowadzonych na jego terytorium ma być inicjowane przez właściwy organ egzekwowania prawa tego państwa członkowskiego z własnej inicjatywy tego organu.

Artykuł 28

Doręczenie dłużnikowi

1. Nakaz zabezpieczenia oraz inne dokumenty, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, i oświadczenie zgodne z art. 25 są doręczane dłużnikowi zgodnie z niniejszym artykułem.

2. W przypadku gdy dłużnik ma miejsce zamieszkania w państwie członkowskim wydania, doręczenia dłużnikowi dokonuje się zgodnie z przepisami prawa tego państwa członkowskiego. Doręczenie inicjuje sąd wydający lub wierzyciel w zależności od tego, kto odpowiada za inicjowanie doręczenia w państwie członkowskim wydania, do końca trzeciego dnia roboczego po dniu otrzymania zgodnego z art. 25 oświadczenia dowodzącego, że doszło do zabezpieczenia danych sum.

3. W przypadku gdy dłużnik ma miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie wydania, sąd wydania lub wierzyciel, w zależności od tego, kto odpowiada za dokonywanie doręczenia w państwie członkowskim wydania, przekazuje - do końca trzeciego dnia roboczego po dniu otrzymania oświadczenia zgodnego z art. 25 dowodzącego, że doszło do zabezpieczenia danych sum - dokumenty, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie z art. 29 właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym dłużnik ma miejsce zamieszkania. Organ ten niezwłocznie podejmuje niezbędne kroki w celu dokonania doręczenia dłużnikowi zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym dłużnik ma miejsce zamieszkania.

W przypadku gdy państwo członkowskie, w którym dłużnik ma miejsce zamieszkania, jest jedynym państwem członkowskim wykonania, dokumenty, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, są przekazywane właściwemu organowi tego państwa członkowskiego w chwili przekazania nakazu zgodnie z art. 23 ust. 3. W takim przypadku ten właściwy organ inicjuje doręczenie wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, do końca trzeciego dnia roboczego po dniu otrzymania lub wydania zgodnego z art. 25 oświadczenia dowodzącego, że doszło do zabezpieczenia danych sum.

Właściwy organ informuje sąd wydający lub wierzyciela, w zależności od tego, kto przekazał dokumenty, które miały zostać doręczone, o wyniku doręczenia dokumentów dłużnikowi.

4. W przypadku gdy dłużnik ma miejsce zamieszkania w państwie trzecim, doręczenia dokonuje się zgodnie z przepisami o doręczeniu międzynarodowym obowiązującymi w państwie członkowskim wydania.

5. Następujące dokumenty są doręczane dłużnikowi, w stosownych przypadkach wraz z tłumaczeniem lub transliteracją, zgodnie z art. 49 ust. 1:

a) nakaz zabezpieczenia, z wykorzystaniem części A i B formularza, o których mowa w art. 19 ust. 2 i 3;

- b) wniosek o wydanie nakazu zabezpieczenia złożony przez wierzyciela w sądzie;
- c) kopie wszystkich dokumentów złożonych przez wierzyciela w sądzie w celu uzyskania nakazu.

6. W przypadku gdy nakaz zabezpieczenia dotyczy więcej niż jednego banku, tylko pierwsze oświadczenie zgodne z art. 25 dowodzące, że dokonano zabezpieczenia danych sum, jest doręczane dłużnikowi zgodnie z niniejszym artykułem. Dłużnik jest niezwłocznie powiadamiany również o wszelkich następnych oświadczeniach zgodnych z art. 25.

Artykuł 29

Przekazywanie dokumentów

1. W przypadku gdy niniejsze rozporządzenie przewiduje przekazywanie dokumentów zgodnie z niniejszym artykułem, takie przekazanie może być wykonane w każdy właściwy sposób, pod warunkiem że treść otrzymanego dokumentu jest prawdziwa i wierna treści przekazywanego dokumentu i że wszystkie informacje w nim zawarte są łatwe do odczytania.

2. Sąd lub organ, które otrzymały dokumenty zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, przesyłają organowi, wierzycielowi lub bankowi, którzy przekazał dokumenty – do końca dnia roboczego następującego po dniu otrzymania, w najszybszy możliwy sposób i przy użyciu standardowego formularza ustanowionego w drodze aktów wykonawczych przyjętych zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 52 ust. 2 – potwierdzenie odbioru.

Artykuł 30

Zabezpieczenie rachunków wspólnych i powierniczych

Środki zgromadzone na rachunkach, które zgodnie z dokumentacją banku nie należą wyłącznie do dłużnika lub rachunkach, których posiadaczem jest osoba trzecia w imieniu dłużnika lub których posiadaczem jest dłużnik w imieniu osoby trzeciej, mogą na mocy niniejszego rozporządzenia zostać zabezpieczone wyłącznie w takim zakresie, w jakim mogą podlegać zabezpieczeniu na mocy prawa państwa członkowskiego wykonania.

Artykuł 31

Kwoty wyłączone z zabezpieczenia

1. Kwoty, które są wyłączone spod zajęcia na mocy prawa państwa członkowskiego wykonania, są wyłączone z zabezpieczenia na mocy niniejszego rozporządzenia.

2. W przypadku gdy na mocy prawa państwa członkowskiego wykonania kwoty, o których mowa w ust. 1, są wyłączone spod zajęcia bez konieczności wnoszenia o to przez dłużnika, organ odpowiedzialny za wyłączenie takich kwot w danym państwie członkowskim wyłącza z własnej inicjatywy odpowiednie kwoty z zabezpieczenia.

3. W przypadku gdy na mocy prawa państwa członkowskiego wykonania kwoty, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są wyłączone spod zajęcia na wniosek dłużnika, kwoty te są wyłączone z zabezpieczenia na wniosek dłużnika zgodnie z art. 34 ust. 1 lit. a).

Artykuł 32

Ranga nakazu zabezpieczenia

Nakaz zabezpieczenia ma – w stosownych przypadkach – tę samą rangę co równoważny krajowy nakaz w państwie członkowskim wykonania.

ROZDZIAŁ 4

ŚRODKI ODWOŁAWCZE

Artykuł 33

Środki odwoławcze przysługujące dłużnikowi przeciwko nakazowi zabezpieczenia

1. Na wniosek dłużnika skierowany do właściwego sądu państwa członkowskiego wydania nakaz zabezpieczenia zostaje uchylony lub, w stosownych przypadkach, zmieniony na tej podstawie, że:

- a) nie zostały spełnione warunki lub wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu;
- b) nakaz, oświadczenie zgodne z art. 25 lub inne dokumenty, o których mowa w art. 28 ust. 5, nie zostały doręczone dłużnikowi w terminie 14 dni od zabezpieczenia jego rachunku lub rachunków;
- c) dokumenty doręczone dłużnikowi zgodnie z art. 28 nie spełniały wymogów językowych określonych w art. 49 ust. 1;
- d) sumy zabezpieczone w wymiarze przekraczającym kwotę określoną w nakazie, nie zostały zwolnione zgodnie z art. 27;
- e) roszczenie, którego zaspokojenie wierzyciel starał się zabezpieczyć za pomocą nakazu, zostało w pełni lub w części spłacone;
- f) w orzeczeniu w sprawie głównej postanowiono o oddaleniu roszczenia, którego zabezpieczenia w drodze nakazu domagał się wierzyciel; lub
- g) orzeczenie w sprawie głównej, zostało uchylone lub ugoda sądowa lub dokument urzędowy, których zabezpieczenia w drodze nakazu domagał się wierzyciel zostały unieważnione.

2. Na wniosek dłużnika skierowany do właściwego sądu państwa członkowskiego wydania decyzja dotycząca kaucji zgodnej z art. 12 zostaje poddana weryfikacji na tej podstawie, że warunki lub wymogi tego artykułu nie zostały spełnione.

Jeżeli na podstawie takiego środka odwoławczego sąd wymaga od wierzyciela złożenia kaucji lub kaucji dodatkowej, zastosowanie ma odpowiednio art. 12 ust. 3 zdanie pierwsze, a sąd wskazuje, że nakaz zabezpieczenia zostanie uchylony lub zmieniony, jeżeli wymagana kaucja (dodatkowa) nie zostanie złożona w terminie określonym przez sąd.

3. Środka odwoławczego, o który wniesiono na mocy ust. 1 lit. b), udziela się, o ile nie uzupełniono takiego braku w terminie 14 dni od dnia, w którym wierzyciel został poinformowany o złożeniu przez dłużnika wniosku o środek odwoławczy zgodnie z ust. 1 lit. b).

O ile braku doręczenia nie uzupełniono już innymi sposobami, brak ten – dla oceny, czy przyznany środek odwoławczy zgodny z ust. 1 lit. b) – uważa się za zasadny, w przypadku gdy:

- a) wierzyciel zwrócił się do organu odpowiedzialnego za doręczenie na mocy prawa państwa członkowskiego wydania o doręczenie dokumentów dłużnikowi; lub
- b) dłużnik w swoim wniosku o środek odwoławczy wskazał, że zgadza się odebrać dokumenty w sądzie państwa członkowskiego wydania, a jeżeli wierzyciel odpowiadał za zapewnienie tłumaczeń, wierzyciel przekazał temu sądowi wszelkie tłumaczenia wymagane zgodnie z art. 49 ust. 1.

Organ odpowiedzialny za doręczenie na mocy prawa państwa członkowskiego wydania doręcza dokumenty dłużnikowi na wniosek wierzyciela zgodnie z akapitem drugim lit. a) niniejszego ustępu niezwłocznie listem poleconym za potwierdzeniem odbioru, na adres wskazany przez dłużnika zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu.

W przypadku gdy to wierzyciel był odpowiedzialny za zainicjowanie doręczenia dokumentów, o których mowa w art. 28, brak można uzupełnić jedynie wtedy, gdy wierzyciel udowodni, że podjął wszelkie wymagane od niego kroki, by pierwsze doręczenie dokumentów doszło do skutku.

4. Środek odwoławczy, o który wniesiono na mocy ust. 1 lit. c), przyznaje się, chyba że w terminie 14 dni od dnia, w którym wierzyciel został poinformowany o złożeniu przez dłużnika wniosku o środek odwoławczy zgodnie z ust. 1 lit. c), przekaże dłużnikowi tłumaczenia wymagane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Ust. 3 akapity drugi i trzeci stosuje się odpowiednio.

5. We wniosku odwoławczym na mocy ust. 1 lit. b) i c) dłużnik podaje adres, na który mogą mu zostać wysłane – zgodnie z ust. 3 i 4 niniejszego artykułu – dokumenty i tłumaczenia, o których mowa w art. 28, względnie wskazuje, że zgadza się odebrać te dokumenty w sądzie państwa członkowskiego wydania.

Artykuł 34

Środki odwoławcze przysługujące dłużnikowi przeciwko wykonaniu nakazu zabezpieczenia

1. Niezależnie od art. 33 i 35 na wniosek dłużnika skierowany do właściwego sądu lub, o ile przewiduje to prawo krajowe, do właściwego organu egzekwowania prawa w państwie członkowskim wykonania, wykonanie nakazu zabezpieczenia w państwie członkowskim zostaje:

a) ograniczone na tej podstawie, że niektóre kwoty przechowywane na rachunku powinny być wyłączone z zajęcia zgodnie z art. 31 ust. 3 lub że takie kwoty wyłączone z zajęcia nie zostały uwzględnione, bądź nie zostały prawidłowo uwzględnione przy wykonywaniu tego nakazu zgodnie z art. 31 ust. 2; lub

b) zakończone na tej podstawie, że:

(i) zabezpieczony rachunek jest wyłączony z zakresu zastosowania niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 2 ust. 3 i 4;

(ii) w państwie członkowskim wykonania odmówiono wykonania orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego, których wykonanie wierzyciel starał się zabezpieczyć za pomocą nakazu;

(iii) w państwie członkowskim wydania zawieszono wykonalność orzeczenia, którego wykonanie wierzyciel starał się zabezpieczyć za pomocą nakazu; lub

(iv) zastosowanie ma art. 33 ust. 1 lit. b), c), d), e), f) lub g). W odpowiednich przypadkach zastosowanie ma art. 33 ust. 3, 4 i 5.

2. Na wniosek dłużnika skierowany do właściwego sądu w państwie członkowskim wykonania wykonanie nakazu zabezpieczenia w tym państwie członkowskim zostaje zakończone, jeśli jest wyraźnie sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) państwa członkowskiego wykonania.

Artykuł 35

Inne środki odwoławcze przysługujące dłużnikowi i wierzycielowi

1. Dłużnik lub wierzyciel mogą zwrócić się do sądu, który wydał nakaz zabezpieczenia, o zmianę lub o uchylenie nakazu na tej podstawie, że okoliczności, na podstawie których nakaz został wydany, uległy zmianie.
2. Sąd, który wydał nakaz zabezpieczenia, może również, z własnej inicjatywy, ze względu na nowe okoliczności, o ile dopuszcza to prawo państwa członkowskiego wydania, zmienić lub uchylić nakaz.
3. Dłużnik i wierzyciel mogą wspólnie zwrócić się do sądu, który wydał nakaz zabezpieczenia, o uchylenie lub zmianę nakazu, lub do właściwego sądu państwa członkowskiego wykonania lub też, o ile przewiduje to prawo krajowe, do właściwego organu egzekwowania prawa w tym państwie członkowskim o zakończenie wykonania nakazu lub jego ograniczenie na tej podstawie, że postanowili rozstrzygnąć sprawę roszczenia polubownie.
4. Wierzyciel może zwrócić się z wnioskiem do właściwego sądu państwa członkowskiego wykonania lub, o ile przewiduje to prawo krajowe, do właściwego organu egzekwowania prawa w tym państwie członkowskim o zmianę wykonania nakazu zabezpieczenia polegającą na zmianie wyłączenia stosowanego w tym państwie członkowskim na mocy art. 31 na tej podstawie, że inne wyłączenia zostały już zastosowane w wystarczająco wysokiej kwocie w odniesieniu do jednego rachunku lub większej liczby rachunków prowadzonych w innym państwie członkowskim lub w innych państwach członkowskich, a zatem zmiana jest właściwa.

Artykuł 36

Procedura dotycząca środków odwoławczych na mocy art. 33, 34 i 35.

1. Wniosek o środek odwoławczy na mocy art. 33, 34 lub 35 składa się przy użyciu formularza służącego zwróceniu się o środek odwoławczy ustanowionego w drodze aktów wykonawczych przyjętych zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 52 ust. 2. Wniosek może zostać złożony w dowolnej chwili, przy użyciu jakiegokolwiek środka łączności, w tym środka łączności elektronicznej, dopuszczalnego przez procedurę państwa członkowskiego, w którym składany jest wniosek.
2. O wniosku tym powiadamiana jest druga strona.
3. Z wyjątkiem sytuacji, w których dłużnik złożył wniosek na mocy art. 34 ust. 1 lit. a) lub na mocy art. 35 ust. 3, decyzja w sprawie wniosku wydawana jest po tym, jak obie strony miały okazję przedstawić swoje argumenty, także przy użyciu takich odpowiednich środków komunikacji, jakie są dostępne i akceptowane na mocy prawa krajowego każdego z zaangażowanych państw członkowskich.
4. Decyzja wydawana jest bezzwłocznie, lecz nie później niż 21 dni po tym, jak sąd lub, o ile przewiduje to prawo krajowe, właściwy organ egzekwowania prawa otrzymał wszelkie informacje niezbędne do wydania decyzji. Decyzję podaje się do wiadomości stron.
5. Decyzja o uchyleniu lub zmianie nakazu zabezpieczenia oraz decyzja o ograniczeniu lub zakończeniu wykonywania nakazu zabezpieczenia są wykonalne natychmiast.

W przypadku gdy wniosek dotyczący środka odwoławczego został złożony w państwie członkowskim wydania, sąd, zgodnie z art. 29, bezzwłocznie przekazuje decyzję dotyczącą środka odwoławczego właściwemu organowi państwa członkowskiego wykonania przy użyciu formularza ustanowionego w drodze aktów wykonawczych przyjętych zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 52 ust. 2. Po otrzymaniu decyzji dotyczącej środka odwoławczego organ ten zapewnia jej bezzwłoczne wykonanie.

W przypadku gdy decyzja dotycząca środka odwoławczego odnosi się do rachunku bankowego prowadzonego w państwie członkowskim wydania, jest ona wykonywana w odniesieniu do tego rachunku bankowego zgodnie z prawem państwa członkowskiego wydania.

W przypadku gdy wniosek dotyczący środka odwoławczego został złożony w państwie członkowskim wykonania, decyzja dotycząca środka odwoławczego wykonywana jest zgodnie z prawem państwa członkowskiego wykonania.

Artykuł 37

Prawo do odwołania

Każda ze stron ma prawo odwołać się od decyzji wydanej na mocy art. 33, 34 lub 35. Wniosek o odwołanie jest przekazywany przy użyciu formularza ustanowionego w drodze aktów wykonawczych przyjętych zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 52 ust. 2.

Artykuł 38

Prawo do złożenia kaucji jako alternatywa dla zabezpieczenia

1. Na wniosek dłużnika:
  - a) sąd, który wydał nakaz zabezpieczenia, może nakazać zwolnienie zabezpieczonych środków, jeśli dłużnik złoży w tym sądzie kaucję na kwotę, na jaką opiewa nakaz, lub alternatywną formę zabezpieczenia w postaci możliwej do zaakceptowania na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym znajduje się sąd, i o wartości przynajmniej równej tej kwocie;
  - b) właściwy sąd lub, o ile przewiduje to prawo krajowe, właściwy organ egzekwowania prawa w państwie członkowskim wykonania, może zakończyć wykonanie nakazu zabezpieczenia w państwie członkowskim wykonania, jeżeli dłużnik złoży w tym sądzie lub organie kaucję równą kwocie zabezpieczonej w tym państwie członkowskim lub alternatywną formę zabezpieczenia w postaci możliwej do zaakceptowania na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym znajduje się sąd i o wartości przynajmniej równej tej kwocie.
2. W stosownych przypadkach w związku ze zwolnieniem zabezpieczonych środków zastosowanie mają art. 23 i 24. Wierzyciel powiadamiany jest zgodnie z prawem krajowym o złożeniu kaucji jako alternatywie dla zabezpieczenia.

Artykuł 39

Prawo stron trzecich

1. Prawo strony trzeciej do podważenia nakazu zabezpieczenia jest regulowane przez prawo państwa członkowskiego wydania.
2. Prawo strony trzeciej do podważenia wykonania nakazu zabezpieczenia jest regulowane przez prawo państwa członkowskiego wykonania.
3. Bez uszczerbku dla innych przepisów dotyczących jurysdykcji zawartych w prawie unijnym lub krajowym dla każdej sprawy wniesionej przez stronę trzecią:
  - a) dotyczącej podważenia nakazu zabezpieczenia właściwe są sądy państwa członkowskiego wydania; oraz
  - b) dotyczącej podważenia wykonania nakazu zabezpieczenia w państwie członkowskim wykonania właściwe są sądy państwa członkowskiego wykonania lub – o ile przewiduje to prawo krajowe tego państwa członkowskiego – właściwy organ egzekwowania prawa.

ROZDZIAŁ 5

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 40

Legalizacja lub inne podobne formalności

W kontekście niniejszego rozporządzenia nie wymaga się legalizacji ani żadnych innych podobnych formalności.

Artykuł 41

Reprezentowanie stron przez prawnika

W postępowaniu o wydanie nakazu zabezpieczenia nie jest obowiązkowe, by strony były reprezentowane przez prawnika lub innego przedstawiciela zawodu prawniczego. W postępowaniu zgodnie z rozdziałem 4 reprezentowanie stron przez prawnika lub innego przedstawiciela zawodu prawniczego nie jest obowiązkowe, chyba że na mocy prawa państwa członkowskiego sądu lub organu, do którego skierowano wniosek o środek odwoławczy, taka reprezentacja jest obowiązkowa bez względu na obywatelstwo lub miejsce zamieszkania stron.

Artykuł 42

Oplaty sądowe

Oplaty sądowe w postępowaniu o uzyskanie nakazu zabezpieczenia lub środka odwoławczego od nakazu nie mogą być wyższe niż opłaty za uzyskanie równoważnego nakazu krajowego lub środka odwoławczego od takiego nakazu krajowego.

Artykuł 43

Koszty ponoszone przez banki

1. Bank ma prawo wystąpić do wierzyciela lub dłużnika o opłacenie lub zwrot kosztów poniesionych podczas wykonania nakazu zabezpieczenia wyłącznie wtedy, gdy na mocy prawa państwa członkowskiego wykonania bank jest uprawniony do tego rodzaju płatności lub zwrotu w odniesieniu do równoważnych nakazów krajowych.
2. Opłaty pobierane przez bank w celu pokrycia kosztów, o których mowa w ust. 1, określa się, biorąc pod uwagę złożoność wykonania nakazu zabezpieczenia; nie mogą być one wyższe niż opłaty pobierane za wykonanie równoważnych nakazów krajowych.
3. Opłaty pobierane przez bank w celu pokrycia kosztów związanych z przekazaniem informacji o rachunku zgodnie z art. 14 nie mogą być wyższe niż koszty rzeczywiście poniesione, a w stosownych przypadkach – nie mogą być wyższe niż opłaty pobierane za przekazanie informacji o rachunku w kontekście równoważnych nakazów krajowych.

Artykuł 44

Koszty pobierane przez organy

Opłaty pobierane przez jakikolwiek organ lub inny podmiot w państwie członkowskim wykonania, zaangażowany w przetwarzanie lub wykonywanie nakazu zabezpieczenia lub w dostarczanie informacji o rachunku zgodnie z art. 14, są ustalane na podstawie skali opłat lub innego zbioru zasad ustalonych z góry przez każde państwo członkowskie, które w sposób przejrzysty ustala te opłaty. Ustalając tę skalę opłat lub inny zbiór zasad, państwo członkowskie może wziąć pod uwagę kwotę nakazu i złożoność procesu jego przetwarzania. W stosownych przypadkach opłaty te nie mogą być wyższe niż opłaty pobierane w związku z równoważnymi nakazami krajowymi.

Artykuł 45

Ramy czasowe

W przypadku gdy w wyjątkowych okolicznościach zaangażowany sąd lub organ nie mają możliwości zachowania zgodności z ramami czasowymi przewidzianymi w art. 14 ust. 7, art. 18, art. 23 ust. 2, art. 25 ust. 3 akapit drugi, art. 28 ust. 2, 3 i 6, art. 33 ust. 3 oraz art. 36 ust. 4 i 5, sąd lub organ w możliwie najkrótszym terminie podejmują one kroki wymagane na mocy tych przepisów.

*Artykuł 46***Związek z krajowym prawem procesowym**

1. Wszelkie kwestie proceduralne nieujęte konkretnie w niniejszym rozporządzeniu są regulowane przez prawo państwa członkowskiego, w którym stosowana jest niniejsza procedura.
2. Skutki wszczęcia postępowania w związku z niewypłacalnością dla poszczególnych czynności podjętych w celu wykonania, takich jak wykonanie nakazu zabezpieczenia, są regulowane przez prawo państwa członkowskiego, w którym doszło do wszczęcia tego postępowania.

*Artykuł 47***Ochrona danych**

1. Dane osobowe, które są uzyskane, przetwarzane lub przekazywane na mocy niniejszego rozporządzenia muszą być adekwatne i stosowne, a ich zakres nie może wykraczać poza cel, dla którego zostały uzyskane, przetworzone lub przekazane; dane te wykorzystywane są wyłącznie do tego celu.
2. Właściwy organ, organ ds. informacji i wszelkie inne podmioty odpowiedzialne za wykonanie nakazu zabezpieczenia nie mogą przechowywać danych, o których mowa w ust. 1, dłużej niż przez okres niezbędny do celu, do którego zostały uzyskane, przetworzone lub przekazane, a w każdym razie nie dłużej niż przez sześć miesięcy po zakończeniu postępowania, i w tym okresie zapewniają stosowną ochronę tych danych. Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do danych przetwarzanych lub przechowywanych przez sądy w ramach sprawowania przez nie funkcji sądowiczych.

*Artykuł 48***Związek z innymi aktami prawnymi**

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez wpływu na:

- a) rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 10 ust. 2, art. 14 ust. 3 i 6, art. 17 ust. 5, art. 23 ust. 3 i 6, art. 25 ust. 2 i 3, art. 28 ust. 1, 3, 5 i 6, art. 29, art. 33 ust. 3, art. 36 ust. 2 i 4 oraz art. 49 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;
- b) rozporządzenie (UE) nr 1215/2012;
- c) rozporządzenie (WE) nr 1346/2000;
- d) dyrektywę 95/46/WE, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 14 ust. 8 i art. 47 niniejszego rozporządzenia;
- e) rozporządzenie (WE) nr 1206/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾;
- f) rozporządzenie (WE) nr 864/2007, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 13 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 49***Języki**

1. Wszelkim dokumentom wymienionym w art. 28 ust. 5 lit. a) i b), które mają zostać doręczone dłużnikowi, a nie są sporządzone w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym dłużnik ma miejsce zamieszkania, lub, w przypadku gdy w tym państwie członkowskim istnieje kilka języków urzędowych – nie są sporządzone w języku urzędowym ani w jednym z języków urzędowych miejsca zamieszkania dłużnika ani też w innym języku, który dłużnik rozumie, towarzyszy ich tłumaczenie lub transliteracja na jeden z tych języków. Dokumenty wymienione w art. 28 ust. 5 lit. c) nie muszą być tłumaczone, chyba że sąd postanowi, że konkretne dokumenty mają wyjątkowo zostać przetłumaczone lub że należy dokonać ich transliteracji, by umożliwić dłużnikowi dochodzenie swych praw.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 (Dz.U. L 324 z 10.12.2007, s. 79).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych (Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 1).

2. Wszelkie dokumenty, które na mocy niniejszego rozporządzenia mają zostać przedłożone sądowi lub właściwemu organowi, mogą być wyrażone w jakimkolwiek innym języku urzędowym instytucji Unii, jeżeli dane państwo członkowskie wskazało, że może zaakceptować taki inny język.

3. Wszelkich tłumaczeń na mocy niniejszego rozporządzenia dokonuje osoba uprawniona do dokonywania tłumaczeń w jednym z państw członkowskich.

Artykuł 50

Informacje, których udzielają państwa członkowskie

1. Do dnia 18 lipca 2016 r. państwa członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące następujących kwestii:
  - a) sądów wyznaczonych jako właściwe do wydawania nakazu zabezpieczenia (art. 6 ust. 4);
  - b) organu wyznaczonego jako właściwy do uzyskiwania informacji o rachunku (art. 14);
  - c) metod uzyskiwania informacji o rachunku, przewidzianych w ich prawie krajowym (art. 14 ust. 5);
  - d) sądów, do których należy wnosić odwołanie (art. 21);
  - e) organu lub organów wyznaczonych jako właściwe do otrzymania, przekazania i doręczenia nakazu zabezpieczenia i innych dokumentów przewidzianych na mocy niniejszego rozporządzenia (art. 4 pkt 14);
  - f) organu właściwego do wykonania nakazu zabezpieczenia zgodnie z rozdziałem 3;
  - g) zakresu, w jakim rachunki wspólne i powiernicze mogą być zabezpieczone na mocy prawa krajowego (art. 30);
  - h) zasad mających zastosowanie do kwot zwolnionych z zajęcia na mocy ich prawa krajowego (art. 31);
  - i) tego, czy na mocy ich prawa krajowego banki są uprawnione do pobierania opłat za wykonanie równoważnych nakazów krajowych lub za udzielanie informacji o rachunku, a jeśli tak, to na której stronie spoczywa obowiązek uiszczenia tych opłat wstępnie i ostatecznie (art. 43);
  - j) skali opłat lub innego zbioru zasad określających należne opłaty pobierane przez jakikolwiek organ lub inny podmiot zaangażowany w przetwarzanie lub wykonywanie nakazu zabezpieczenia (art. 44);
  - k) tego, czy równoważnym nakazom krajowym prawo krajowe przyznaje tę samą czy wyższą rangę (art. 32);
  - l) sądów lub, w stosownych przypadkach, organu egzekwowania prawa, właściwych w kwestii przyznania środka odwoławczego (art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 1 lub 2);
  - m) sądów, do których należy wnosić odwołanie, terminu na złożenie takiego odwołania, jeśli istnieje zgodnie z prawem krajowym, i wydarzenia, które wyznacza początek biegu tego terminu (art. 37);

- n) określenia wysokości opłat sądowych (art. 42); oraz
- o) języków akceptowanych do celów tłumaczenia dokumentów (art. 49 ust. 2).

Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących tych informacji.

2. Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej wszelkimi stosownymi sposobami, zwłaszcza za pośrednictwem europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

Artykuł 51

Ustanawianie formularzy i późniejsze zmiany do nich

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające i następnie zmieniające formularze, o których mowa w art. 8 ust. 1, art. 10 ust. 2, art. 19 ust. 1, art. 25 ust. 1, art. 27 ust. 2, art. 29 ust. 2 oraz art. 36 ust. 1, art. 36 ust. 5 akapit drugi oraz art. 37. Te akty wykonawcze są przyjmowane zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 52 ust. 2.

Artykuł 52

Procedura komitetowa

1. Komisja wspierana jest przez komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie ma art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 53

Monitorowanie i przegląd

1. Do dnia 18 stycznia 2022 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie na temat stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym ocenę tego, czy:
  - a) w zakres zastosowania niniejszego rozporządzenia powinny zostać włączone instrumenty finansowe; oraz czy
  - b) kwoty wpłacone na rachunek dłużnika po wykonaniu nakazu zabezpieczenia mogą być przedmiotem zabezpieczenia na mocy nakazu.

Wspomnianemu sprawozdaniu towarzyszy, w stosownych przypadkach, propozycja zmian do niniejszego rozporządzenia oraz ocena wpływu wprowadzanych zmian.

2. Na użytek ust. 1 państwa członkowskie gromadzą i udostępniają Komisji na jej wniosek informacje dotyczące:
  - a) liczby wniosków o wydanie nakazu zabezpieczenia oraz liczby spraw, w których wydano taki nakaz;
  - b) liczby wniosków o środek odwoławczy zgodny z art. 33 i 34 oraz, w miarę możliwości, liczby spraw, w których udzielono takiego środka; oraz
  - c) liczby złożonych odwołań zgodnie z art. 37 oraz, w miarę możliwości, liczby spraw, w których odwołanie takie było skuteczne.

ROZDZIAŁ 6

PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 54***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 18 stycznia 2017 r., z wyjątkiem art. 50, który stosuje się od dnia 18 lipca 2016 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 maja 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący
